

15 Şubat'tan Efrin'e Zamanın Adı: DİRENİŞ

sf. 12-13

Görevimiz en devrimci, en militan yanımızla direnmek, direnenlere omuzdaş olmaktır. Kılıçlardan kıvılcımların çıktığı zamanlardayız. Bütün detaylar silinmiş, gerekçe yerine geçen bütün anlamlar tükenmiş, yalın bir direniş kalmıştır geriye. Bu gerçeğin bilincine varması gerekenlerin başında komünistler gelmelidir. Kendi dönemsel görev ve sorumluluklarını andaki temel sorunla buluşturmak, yaratıcı pratikler geliştirmek biricik doğru politikadır.

Yeni Demokrasi

*14 Şubat 2018

*Yıl:1

*Sayı:4

*Fiyat:2 TL

*www.yenidemokrasi.net

SALDIRILAR SÖKMEDİ KÜRT HALKI DİZ ÇÖKMEDİ!

GÜNDEM

sf. 3

Efrin'in Zaferinde Birleşelim!

Efrin'e yönelik saldırganlığa karşı daha aktif mücadele görevi önümüzde durmaktadır. Efrin işgali ve bugün devrimcilerin zayıf konumlanışını tersine çevrilmelidir.

EMEK

sf. 4

MESS ve Grev Korkusu

Savaş bahane edilerek işçi ve emekçilere daha fazla yüklenileceği, haklarının daha fazla gasp edileceği ortada iken sendikaların Efrin işgaline destek vermesi işçiler tarafından sorgulanması gereken bir durumdur.

KADIN

sf. 15-16

Erk İktidar Alanlarını Zorluyor muyuz?

Çoğumuz sınırları belli bir süre zorlayıp "belli bir düzeye" geldikten sonra bununla yetiniyoruz. Daha fazla zorlamıyoruz. Çünkü her zorlama aynı zamanda bir sorumluluk getiriyor.

Kitle Çalışmalarımızın Sorunları

sf.18-19

Şovenizmde Ortaklık, Bataklıkta Boğuşma!

sf. 7

Yeni Demokrasi'den...

Efrin'de işgal ve saldırı girişimi bir aya yaklaştı. Tüm başarı çılgınlıklarının güçlü direniş duvarına çarptığı gün gibi ortada. Kürt ulusunun yüzyıllardır yaşadığı katliam ve ödediği bedelin hesabını sorma bilincinin namlularında anlam bulduğu direniş, TC ordusu ve himayesindeki çetelere bir kez daha ders vermeye adaydır. Devletin elindeki tüm olanakları seferber etmesine rağmen gizleyemediği bu direnişten tüm dünyaya bir dizi mesaj iletilmektedir. Tüm hesap ve pazarlıkları bozacak bir kararlılık, inanç ve irade gösterilmektedir. NATO'nun ikinci büyük ordusu, tüm donanım ve imkânlarına rağmen bir "başarı destanı" henüz yazabilmiş değildir.

Bu gerçek ise sadece tarafımızdan değil, tüm dünyanın gördüğü ve teslim ettiği bir gerçeğe dönüşmüş durumdadır. Le Monde gazetesinin haberinde "Efrin'deki Türk saldırısı yerinde sayıyor" başlığı kullanılıyor ve Türkiye'nin tüm çabalarına rağmen halen askeri olarak ilerleyemediğine dikkat çekiliyor. Türk ordusu ile ÖSO'nun Efrin'de çok az ilerleyebildiğine değinilen haberde, çetelerin Kürt kadın savaşçı Barin Kobane'ye yönelik vahşi işkenceleri anlatılmıştır. 20 Ocak'ta başlayan saldırının üçüncü haftasında cephe hatlarında ilerleme sağlanamamasına atfen 'kuma batma' ifadesi kullanılmış ve TC ordusunun sadece bazı noktalarda sınırlı delikler açabildiğine dikkat çekilmiştir.

Sınırdan öteye hiçbir yolun görünmediği ve göremedikleri duruma ek olarak kimi burjuva yazarların dile getirdiği korkular ise satır aralarına gizlenemeyecek kadar büyük puntolarla yazılmaya başlamış durumdadır. "Efrin'in içine girmek şehir savaşları konusunda tecrübe edinmiş YPG karşısında büyük kayıpların alınmasına neden olacaktır" vurgusu, bu korkunun ifadesidir. Bu tespitlerin üzerinden çok geçmeden Erdoğan'ın alınan şehirlere önce ÖSO'nun girmesi gerektiği belirtilmiş ve korkunun bu hamleyle boşa çıkarılacağı ifade edilmiştir.

Efrin direnişiyle yayılan umut Cizir, Fırat, Halep ve Şengal'den binlerce insanın Efrin'e akışıyla farklı bir anlam kazanmıştır. Ezilen halkın Efrin direnişinin etrafında örmeye çalıştığı sadece bir koruma duvarı değildir. Halk bu yürüyüşle topraklarına, özgürlüğüne ve umuduna sahip çıkma

mücadelesine tutuşmuş ve en nizami orduları yenilgiye uğratan irade ve güçlerini göstermişlerdir. Yine Avrupa'nın birçok kentinde devrimci ve komünistlerin de katılımıyla göçmen halk direnişe ses olma, bu direnişin meşalesini her yerde taşıma kararlılığını göstermektedir.

TC siyasal krizini sadece Efrin saldırısıyla aşmaya çalışmıyor. Aynı zamanda ve en az bu saldırılar kadar önemli nokta kitleleri yoğun ideolo-

den geldiğine bakmaksızın gözaltı ve tutuklama terörüyle yanıtlanması, sistem açısından işlerin gerçekten yolunda olmadığına işaret eder. TTB yöneticilerinin Efrin saldırısıyla ilgili yaptıkları açıklamanın ardından gözaltına alınmaları, uluslararası kamuoyundan yükselen tepkilerle birlikte serbest bırakılmalarının ardından, kurumun adındaki Türk ibaresinin kaldırılması girişimleri başlatılmış, sadece TTB değil, TBB'nin de hedef tahtasına oturtulması sindirme

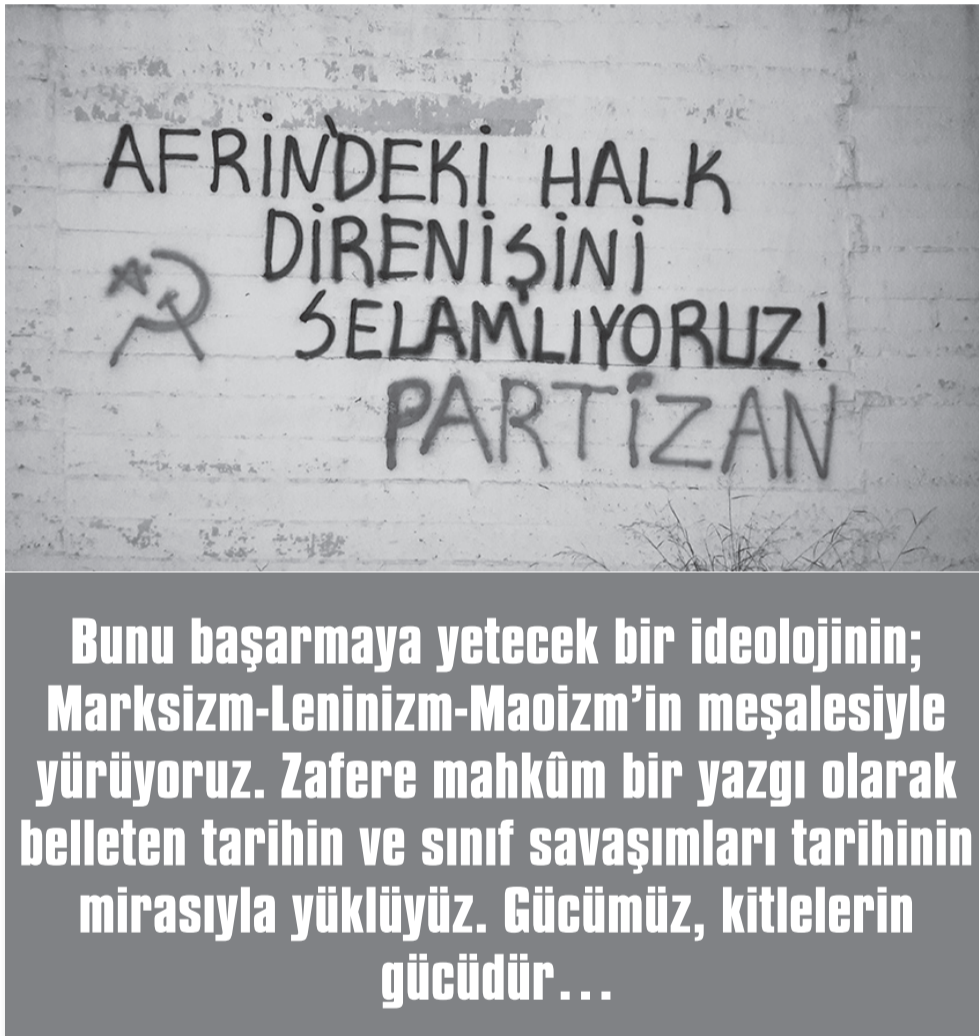
engellenmiştir. Devlet bir kez daha teslim almayı başaramadığı devrimci ve komünist iradeyi teslim alma planları içindedir. 1980 AFC'sinin en kararlı günlerinde direnişi filizlendiren devrimci irade hiç teslim alınmadı ki şimdi teslim alınsın. '96 ÖO ve SAG direnişi, Buca, Ümraniye, Ulucanlar ve 19 Aralık Hapishaneler katliamı... Sınıf mücadelesinin ülkemiz topraklarındaki bu tarihsel kesitlerine devletin katliamlarından çok daha büyük yük harflerle yazıldı 'devrimci irade teslim alınamaz' gerçeği. Şimdi giriştiği savaşta cepheye istediği sonucu alamayan devlet bir kez daha hapishanelerdeki devrimci, yurtsever ve komünist tutsakları saldırının odağına koymuş durumda. Topyekun saldırının bir parçası olan hapishanelerde gündeme gelen saldırılarla örgütlü ve öncü güçler teslim alınmaya çalışılacak, tarihin tanıklık ettiği gerçek bir kez daha yaşanacak ve devlet bu cepheye de giriştiği savaştan istediği sonucu alamayacak.

Bu saldırı dalgasını göğüslemek, dünden daha fazla birlikte ve birarada yol yürümeyi zorunlu kılmaktadır. Ancak bu yolu yürümek dünden daha fazla kararlılık, cesaret, inanç ve iradeyi şart koşmaktadır. Sorun kendi gücümüze ve kitlelere güvendir. Soyut bir umut değil, sınıf mücadelesinin zorunlu yasalarından yola çıkarak umudu korumak...

İnsanlığın sınıfsız ve sömürsüz bir dünyada yaşamasını sağlayacak "şenlikler dizisi" bizsiz olmaz. Bizden beklenen, proleter dünya devrimi zincirinin kopmaz halka-

larından birini inşa etmektir. Bunu başarmaya yetecek bir ideolojinin; Marksizm-Leninizm-Maoizm'in meşalesiyle yürüyoruz. Zafere mahkûm bir yazgı olarak belleten tarihin ve sınıf savaşmaları tarihinin mirasıyla yüklüüz. Gücümüz, kitlelerin gücüdür...

"Ancak sınıfların ve uzlaşmaz sınıf karşıtlıklarının artık bulunmadığı bir düzendedir ki, toplumsal evrimler, politik devrimler olmaktan çıkacaklardır. O zamana dek, toplumun her genel yeniden altüst oluşunun arifesinde, toplumsal bilimin son sözü hep şu olacaktır: 'Ya savaş, ya ölüm; ya kanlı mücadele ya yok olma. Sorun işte böyle amansızca konulmuştur.' (George Sand)" (Karl Marx, Felsefenin Sefaleti, Sol Yay., sf. 183)

jik bombardımanla teslim alma çabasıdır. Sınıflı toplumlarda sömürücü sınıfların egemenliklerini sürdürmeleri, baskı ve zor kadar sömürülen ve zulme uğrayanların maruz kaldıkları bu sömür ve zulüm karşısında tepkiszleşmelerine, yaşadıkları koşulların değişmezliğine, değiştirilemezliğine inandırılmalarına bağlıdır. Bugün sistem tüm gücüyle bunu yaratmayı hedeflemektedir. Bunu başardığı oranda kendini daha fazla ayakta tutabileceğini bilmektedir. Yaptığı propaganda ve çağrılar kitlelerin bilincinde yer ettiği oranda başarı sağlamış demektir. Ancak burada da yanılmaktadır; çünkü bugün umudu elinden alınmış, sistemin değiştirilemezliğine ikna olmuş kitlelerdir onları alaşağı edecek olan.

En küçük sese tahammül gösterilemediği gibi, bu sesin niteliği ve ner-

planlarının boyutunu anlamak açısından önemlidir. Hem bu kesimlerin örgütlülüklerini dağıtmak, birlik ve dayanışma ortadan kaldırılmak istenmekte, hem de her türden ayrıksı ses boğularak sindirilmeye çalışılmaktadır. Sistem açısından bu saldırılarla verilen mesaj oldukça nettir; ya sistemin yanında ya da karşısındasınız.

DİRENİŞ ODAĞI HAPİSHANELER!

Devletin saldırılarının öncelikli merkezi dün olduğu gibi bugün de şaşmamıştır. Hapishanelerde yüzlerce hasta tutsak ölüm sınırında ve saldırıların bu dönem için en kapsamlısı olan tek tip elbise dayatmasına ek bir dizi saldırı gündeme getirilmektedir. Tutsakların her türlü hakkı gasp edilmeye devam ediliyor. Yapılan son düzenlemeyle tutsaklara yayın gönderilmesi savcılık iznine tabi tutulmuş, kitap, dergi, gazete vb. yayınların ulaşımı

“Savaşa Hayır” da Değil Faşizmin Yenilgisi ve Efrin’in Zaferinde Birleşelim!

Faşist diktatörlüğün Efrin’e yönelik işgal ve saldırganlığı, kuşkuyla, kafa karışıklığına yol açmayacak şekilde ilerici-demokrat ve devrimci cephede gerici, haksız ve Kürt düşmanı bir politikanın sonucu olarak değerlendirilmiş ve tutum alınmıştır. Bunun yanında kimi reformist kesimde sosyal-şovenizmin etkisiyle bu saldırganlık “Suriye işgali” şeklinde yorumlanmış, kuru bir savaş karşıtlığı ve Tayyip Erdoğan karşıtlığına bürünmüş ve Kürt ulusuna yönelik kısmı es geçilmiştir. Gerici-faşist egemen sınıfların bütün kesimleri ise aralarındaki tüm keskin çatışmaya rağmen adeta bir blok halinde bu saldırganlığın arkasında durmuştur.

SARAYIN SAVAŞI DEĞİL, FAŞİST DİKTATÖRLÜĞÜN SALDIRGANLIĞI!

Efrin işgali ve saldırganlığını Tayyip Erdoğan eksenine oturtarak “Saray’ın savaşı” ve “AKP-MHP” faşist kliğinin hesaplarına indirgemek Türk hâkim sınıflarının ve onların ekonomik-siyasi çıkarlarının odak noktasını görmemek anlamına gelir. Devrimci, demokratik kesimde sorunu AKP, Tayyip ve AKP-MHP faşizmine indirgeme hali hakimdir. Bu oldukça hatalı ve tehlikeli bir yaklaşımdır. Özellikle Fırat’ın batısında hala dengeler tam kurulabilmiş değildir. Menbiç, İdlib gibi tartışmalı bölgeler söz konusudur. Türk hakim sınıfları da Efrin üzerinden Fırat’ın batısında bu dengeyi kendi lehine kurma mücadelesini öncelemiştir. Aksi takdirde bölgenin en sakin ve farklı millet ve inançlardan halkın barış içinde yaşadığı Efrin’i hedef seçmesi anlaşılabilir. TC, emperyalistlerle ilişkilerini zorlayarak, hatta “limonileştirerek” bu hamleyi gerçekleştirmektedir. Bu hesapları için emperyalistler arasındaki çelişkiye de yaslanmaktadır. Saldırının önemli ve belirleyici yanı Kürt kazanımlarına yönelmek olmaktadır. Suriye ve bölge politikasında etkinliğini genişletmek için Türk hakim sınıfları zayıf halka olarak Kürtleri görmektedir. Hem Rus hem de ABD emperyalizmi için Kürtleri “disiplin altına alma” ve “terbiye etme” politikasına Türk gücü bir şekilde fayda getirmektedir. Emperyalist güçler için bölgesel stratejilerine ve büyük çıkarlarına zarar vermediği

ölçüde bu saldırganlığın kabul edilir bir yanı vardır. ABD, kadim dostu faşist diktatörlüğe yol vererek bölge politikasının sonraki aşamasında kullanma hesabı yaparken, Rus emperyalizmi ise ABD-Türkiye-Kürtler arasında düşmanlık zemini yaratarak kendi egemenlik alanını genişletme ve pekiştirme hesabındadır. Ancak bu tabloda Efrin işgali, dev-

letin dümeninin başındaki AKP’nin özel savaş politikasını aşan bir karaktere sahiptir. Bu işgalin tıkanmış, kriz halindeki sistemin ve aynı sistemin Ortadoğu politikasındaki iflasına aranan çözümdür. Yaşanan “krizi yeni krizlerle yönetme” politikasıdır. Bu politika esas eğilim haline gelmiştir. Bölgesel hesaplarda devre dışı kalmak istemeyen Türk hakim sınıfları, daha etkin olmak için askeri anlamda bir başarı hamlesine ihtiyaç duymuştur. Bu hamlenin gerçekleşmesinde daha iştahlı olan ve bizzat yönetenin AKP ve Tayyip Erdoğan olması, bu saldırganlığı onun dar hesapları ve sadece kendi kliğinin çıkarları şeklinde değerlendirmek eksik kalacaktır. Bu sorunu doğru tanımlamaktan uzaklaşmayı, Türk devletinin bölgenin dizayn sürecinde kendisini varlık-yokluk, daralma-genişleme denkleminde bulduğu gerçeğini anlamamayı getirir. Kürt meselesi ise bu kaygı ve hesapların merkezine oturmuştur. Son on yıldır izlediği politikanın getirdiği nokta bu saldırganlık olmuştur. **Ancak bu yönelimin hem Kürt meselesinde hem de bölge politikasında aleyhine gelişen dengeleri yeniden lehine çevirerek, oluşacak yeni koşullarda özellikle ABD emperyalizmi ile daha güçlü hareket etme ve bu gücün tercihinde başat unsur olma isteği vardır.** Yine Kürt ulusal

sorununa bu gelişme doğrultusunda istediği biçimi vererek egemen ulus konumuna zeval getirmeyecek koşulları pekiştirmek istemektedir. Bu da doğrudan devlet politikasıdır. Sorunu AKP ile sınırlamanın yanlışlığı buradan ileri gelmektedir. Kuşkusuz bu durum egemen klikleri keskin bir çatışma iklimine sürüklemektedir. Bu ise devletin bekasına ve onun çıkarla-

saymak anlamına gelecektir. Bu pasifizmden maluldür. Ancak bu saldırganlığa karşı “savaş karşıtı” güçlerin duyarlılığını yok saymak anlamına gelmemektedir.

Özellikle faşist diktatörlüğün pasifist “savaş karşıtlığına” dahi azgınca saldırdığı bir durum söz konusudur. Kendisi de Kürt olan AKP sözcüsü **Yasin Aktay** “Savaş karşıtlığı kadar ikiyüzlü, sahtekâr ve tutarsız bir hareket, bir söylem veya ideoloji daha yoktur herhalde” diyerek aslında savaşın sınıfsallığına dair bir doğruya işaret ederken, aynı zamanda bu yaklaşımıyla tüm demokratik-barış güçlerini hedefe koymuştur. Ki bu bağlamda “barış” söylemi kullanan herkes hedef halindedir. Türk Tabipler Birliği sadece “savaş bir halk sağlığı sorunudur” dediği için yönetiminin hepsi dertdest edilmiş ve genel merkezi basılmıştır.

Ancak sınıf bilinçli proleter, **Lenin** yoldaşın “**Gerekli**

olan şey savaşı önlemek değil, savaşın yarattığı krizden burjuvazinin devrilmesini hızlandırmak yoluyla faydalanmaktır” yaklaşımından asla kopmamalıdır. Savaş sınıf mücadelesinin nesnellüğünün bir sonucudur. Bu kavrayış bizi savaşı durdurma siyasetine değil bu tabloda devrim için olanaklar yaratmaya, savaşta haksız ve saldırgan olanın yenilmesi için ona karşı aktif bir mücadele yürüterek konum almaya götürmelidir. Aksi tutum halk kitlelerini şovenist etkiden kurtarmakta zorluklara ve onu politik donanımdan yoksun bırakmaya götürecektir.

Efrin’e yönelik saldırganlığa ve işgale karşı daha aktif ve sistemi sarsacak bir mücadele görevi önümüzde durmaktadır. Efrin işgali ve bugün devrimcilerin zayıf konumlanışı tersine çevrilmelidir. **Engels** yoldaşın şu sözü Kürt ulusu ve halk yığınları için sürecin eğilimini anlamak da oldukça önemlidir: “**Savaş belki bizi geçici olarak geri plana itebilir, halen ele geçirdiğimiz mevzileri de bizden geri alıp perişan edebilir. Ama artık bir daha kontrol edemeyeceğimiz güçlerin zincirlerini çıkardığımızda, her şey onların istediği gibi olacak: trajedinin sonunda siz yıkılacaksınız, proletaryanın zaferi hem gerçekleşecek hem de kaçınılmaz olacak.**”

EFRİN DİRENİŞİNİN HAKLILIĞINI DESTEKLEYELİM!

Bu saldırganlığı ve işgali belirsiz ve hümanist bir “savaş karşıtlığı” ile ele almak MLM’lerin yaklaşımı değildir. Bu saldırganlığı Lenin’in tabiriyle “ilk kurşunu kimin sıktığına” bakmaksızın haklı olan ve haksız olan veya saldırgan ve savunma savaşı kavramlarıyla karşılamamız gerekmektedir. Bu bağlamda yürüyen savaşı “kirli savaş” gibi genel tanım yerine Kürt ulusunun “haklı” ve “direnme savaşı”, faşist diktatörlüğün “haksız” ve “saldırgan” savaşı olarak tanımlamak gerekmektedir. “Savaşa hayır” sloganı ve bu ekseninde şekillenecek bir mücadele yaklaşımı savaşın niteliğini ve sınıfsal karakterini yok

MESS ve Devletin Grev Korkusu

**OHAL, SAVAŞ PATRONUNSA
GREV İŞÇİNİN!**

Türkiye'nin en büyük toplu iş sözleşmesi olan, 140 bin metal işçisini kapsayan metal grup toplu pazarlığı sürecinden geçildi. MESS bu süreçte OHAL'e güvendi, devlet ise hem metal işçilerinin greve gitmelerini hem de Efrin işgalini aynı anda göze alamadı. Bu özgülde başarı ise grevde ısrar eden ve duruşlarından ödün vermeyen metal işçilerinin oldu.

AKP döneminde yasaklanan 14. grev metal işçilerinin grevi oldu. Devletin grev yasağını MESS'in teklifini revize edeceği gün getirmesi ise dikkat çekicidir. Metal işçilerinin, grev yasağı gelmesine rağmen bunu tanımayacağını söylemesi, devletin Efrin işgali sürecinde bunu göze alamaması, patron sendikası MESS'in ise ücret zammı teklifini yüzde 13,2'den yüzde 24'e yükseltmesi egemenlerin korkularının göstergesidir. Siyasi kriz içerisindeki devlet, ekonomik sorunların baskısı altında toplumsal suskunluğu bozma potansiyeline sahip metal işçilerinin, kısmi ekonomik taleplerini kabul ederek ödün vermek zorunda kalmıştır. Ezilen ulusları, tüm muhalifleri karşısına alıp bastırma yolunu seçen devlet işçi sınıfının grev talebini şiddet yoluyla değil de "uzlaşma" yoluyla bastırmayı seçmiştir.

Birleşik Metal-İş'in işçilerin kararlı duruşu sonucu grevde ısrar etmesi,

Türk Metal ve Çelik-İş sendika ağalarının ise şovenizmlerini gizlemeye gerek Efrin'e savaş bahanesi üzerinden greve çıkmayacağını duyurması beklenmedik bir durum değildi. Bursa metal grevinden sonra koltukları salınan Türk Metal sendikası ağaları, bu süreçte işçilerin milli duygularına oynayarak şark kurnazlığı yaparak işçilerin grev söylemlerini pasifize etmeye çalıştı.

Peki devlet bu süreçte neyi amaçladı? Devletin Efrin işgalini kendi burjuva medyası aracılığı ile allayıp pullandırmasına karşın gerçekte durumun hiç de öyle olmadığı bizler açısından bilindik bir durumdur. Devlet metal grevinin olası etkisini bilmekteydi. Grevi yasaklayarak işçilerin geri adım atacağını düşündü. Ama işçilerin kararlı duruşu karşısında MESS ile el ele vererek geri adım atan kendisi oldu. Egemenlerin bu süreçte işgal karşısında kendi çıkarlarını düşündükleri ve metal işçilerine taviz vermek durumunda kaldığı ortadadır.

Egemenlerin yaşadığı siyasal kriz artık her alana yansımaktadır. İşçilerin yoksulluktan kendini yakması, grevlerin yasaklanması, muhalif-devrimcilere her alanda gözaltı ve tutuklamalar devletin yaşadığı kriz içerisinde daha çok saldırganlaşarak çıkmaya çalıştığının göstergesidir.

Efrin işgali sürecinde sendikaların aldığı tavırlar ise devletin savaş politikasının çılgınlığını yapacak niteliktedir. Savaş bahane edilerek işçi ve emekçilere daha fazla yüklenileceği, haklarının daha fazla gasp edileceği ortada iken sendikaların Efrin işgaline destek vermesi işçiler tarafından sorgulanması gereken bir durumdur. OHAL'in patronlar için olduğu açık ifade edilmişken, işçilerin en çok bu dönemde haklarının gasp edilmesine, grevlerinin ertelenmesine ses çıkarmayan sendikaların, Efrin işgali gibi sermayenin avuçlarını ovuşturarak izlediği bir savaşı desteklemesi, sarı sendikacılığın faşist savaş çılgınlığına evrilme potansiyelinin tipik örneğidir.

TÜRK-İŞ, TİSK, TZOB, TESK, MEMUR-SEN, HAK-İŞ, Türkiye KAMU-SEN, TOBB, MÜSİAD, TÜSİAD, TİM, TÜMSİAD, ASKON, TÜRKONFED, TÜGİAD, TÜGİK Efrin işgaline tam destek vereceğini açıkladı. Bu durum Türkiye'deki devletçi sarı sendikal geleneğin ve AKP'nin sendikaları kendi anlayışına göre dizayn etmesinin yansımasıdır.

Savaşın işçi sınıfına yansımaları her alanda hissedilmektedir. Grevler savaş bahanesiyle ertelenmekte, işçilerin direnişe geçmesi "vatan hainliği"

Siyasi kriz içerisindeki devlet, ekonomik sorunların baskısı altında toplumsal suskunluğu bozma potansiyeline sahip metal işçilerinin, kısmi ekonomik taleplerini kabul ederek ödün vermek zorunda kalmıştır. Ezilen ulusları, tüm muhalifleri karşısına alıp bastırma yolunu seçen devlet işçi sınıfının grev talebini şiddet yoluyla değil de "uzlaşma" yoluyla bastırmayı seçmiştir.

olarak lanse edilmektedir. Sakarya Pamukova'da 3 işçinin işten atılmasıyla başlayan direnişte, Pamukova Emniyet Müdürü'nün işçilere "Askerimiz Afrin'de siz de fedakarlık yapacaksınız" demesi bunun göstergesidir. İşçilerin ise "patronlar fedakarlık yapsın" diyerek cevap vermesi artık açlık, yoksulluk ve işsizliğin ağır basmasıyla işçi sınıfına savaşın kimler için olduğunu kavratmaktadır. İşsizlik ve yoksulluğun artık gizlenemez bir hal olduğu bu süreçte savaşın bunu daha da derinleştireceği ortadadır.

Her alanda işçi ve emekçilerin birliğini yükseltmek, bunun için mücadele etmek ve bu haksız savaşın işçi ve emekçilere değil sadece egemen sınıfa yaradığını kavratmak her devrimcinin zorunluluğudur. Burjuvazinin mezar kazıcısı olan işçi sınıfı, bu düzeni alaşağı edene dek mücadele etmeye, başkaldırmaya devam edecektir. Egemenlerin düzenini yıkacak yegane sınıf olan proletaryadır. Proletaryanın ekonomik, sendikal mücadelesini iktidar hedefine yöneltmek en önemli görevimiz olarak önümüzde durmaktadır.

Devlet-Tarikat İlişkisi: İtaat Edenler Kadrolaşıyor İtaat Etmeyenler Tasfiye Ediliyor!

İktidarın özellikle 15 Temmuz sonrası Gülen Cemaati'ni tasfiye etmeye çalışması (ne kadar başarılı olduğu bilinmese de) günümüzde halen KHK'ler, ihraçlar ve tutuklamalar ile devam ediyor. Gülen Cemaati ve bu bahaneyle ihraç edilen emekçilerden boşalan bu kadrolar cemaatler ve tarikatlar aracılığı ile dolduruluyor. Devletin ve onun günümüz temsilcisi AKP iktidarının politikalarına itaat eden cemaat ve tarikatlar belirli bakanlıklara yerleştiriliyor, birçokları destekleniyor. AKP iktidarını eleştirenler, itaat etmeyenler ise 15 Temmuz sonrası bir kez daha devlet içinden tasfiye edilmeye, gözaltına alınmaya, tutuklanmaya başlıyor. Devlet ve tarikat ilişkisinde taraflar çıkarlarını göz önünde tutuyor, bu çıkar ilişkileri maddi-manevi "ortaklıklara" dönüştürüyor.

Cemaat ve tarikatların devlet organ-

larındaki etkisi her geçen gün artarken, bir dönemin ortağı ve vazgeçilmezi olan "Gülen Cemaati"nden boşalan kadrolara, İsmailağa, Menzil gibi cemaat ve tarikatlar yerleştiriliyor. Devlet bir yandan cemaatler ve tarikatlar aracılığı ile kadrolaşıırken bir yandan da kendisine muhalif, tek tipleştirmeye çalıştığı İslamı temsil etmediğini düşündüğü grupları tasfiye etmeye çalışıyor. Artık devlet için oynadığı rol ortadan kalkan, hatta varlığıyla iktidarın İslam imajını bozan gruplar da bu tasfiyeden nasibleniyorlar. Bu dönemde ilk olarak Adnan Oktar'ın Diyanet'in hedefine girmesi anlamlıdır. Oktar'ın A9 isimli kanalına yüklü miktarda para cezası kesildi ve yayın durdurma cezası verildi. Oktar-Diyanet tartışması büyürken "gerçek İslam"ın ne olduğuna dair de bir tartışma aralanıyor.

15 Temmuz darbe girişimini "senar-

yo" olarak niteleyen, referandumda "hayır" çalışması yürüten, eylemlerine polisin saldırdığı Furkan Vakfı ve kurucusu Alparslan Kuytul da devletin hedefi olmaktan kurtulamadı. Geçtiğimiz günlerde Furkan Vakfı derneklerine düzenlenen operasyonla Alparslan Kuytul dahil 28 kişi gözaltına alınmış, 9 gün süren gözaltının ardından Kuytul ve 5 kişi tutuklanmıştı. Gözaltılarının ardından hiç vakit kaybetmeyen mahkemeler Furkan Vakfı'na kayyum atamışlardı. Efrin'e yönelik işgal girişiminin ardından da hükümetin hoşuna gitmeyen açıklamalar yapan Alparslan Kuytul ve Furkan Vakfı böylelikle susturulmuş oldu.

Din sömürüsünü tırmandıran Diyanet İşleri de her gün fetvalar veriyor, savaş çığırkanlıkları yapıyor, Efrin'e "cihat" tanımlaması yapıyor, sağ eliyle yemek yiyenleri "şeytan"

ilan ediyor. Asgari ücretin açlık sınırı altında olduğu, her gün insanların katledildiği bir ülkenin tek derdi sağ elle yemek yemek olmamalıdır.

Diyanet'in, İslami derneklerin, tarikatların, cemaatlerin ve vakıfların devletten aldıkları bütçe miktarı her geçen gün katlanırken, devlet bütün kaynaklarını bu vakıflara peşkeş çekmeye devam ediyor. Kendisine itaat etmeyen dini ideolojileri bile şiddetle bastıran devlet, kendisine biat edenleri ödüllendiriyor, sırtını sıvazlıyor. Her yönden devletin girdiği kriz din sömürüsü ile perdelenmek istenirken, sömürüyü tırmandıracak figüranlara verilecek destekten imtina edilmiyor. Yoksulluk ve sömürü savaş politikalarının da etkisiyle gündün güne katlanırken, oluşacak bu kriz din sömürüsü tırmandırılarak dizginlenmeye, kontrol altına alınmaya çalışılıyor.

"Yeni Demokrasi Umudumuzun Halkımıza Yönelik Çağrısıdır."

HABER MERKEZİ- Tekirdağ 1 No'lu F Tipi Hapishanesi'nden gazetemize mektup yollayan Tutsak Partizanlar, gazetemizi selamlayarak, yayın hayatımızda başarı dileklerini aktardılar. Tutsak Partizanlar'ın mektubu şu şekilde:

"İlkelerimizin, umudumuzun bayrağı Yeni Demokrasi'ye, gazetemize "hoş geldin" diyoruz.

Uzun ve yorucu bir belirsizlikten sonra gazetemize yeniden kavuşmuş olmaktan duyduğumuz coşkuyu, sevinci paylaşıyor ve sizi buna katkınız nedeniyle tebrik ediyoruz.

Devrimimiz için öncü niteliğindeki bir gazetenin ne kadar önemli olduğunu tasfiyeciler anlayışın yarattığı ama üstesinden geldiğimiz kriz sürecinde bir kere daha gördük. Bu kriz sürecinde, mesleki anlayış ve kaygılarla bezelen bir yayın çizgisinin proleter çizgiyi tasfiyeye yönelerek ciddi bir güvensizliğe ve tahribata yol açtığına, ideolojik-politik dejenerasyonu derinleştirdiğine tanık olduk. Yeni Demokrasi'nin bu çizgiyle mücadeledeki önemi ve misyonu büyüktür.

Çünkü o soyut bir demokrasi anlayışını, "özgürlük" kavrayışını değil Yeni Demokrasi'yi temsil etmektedir. Yolu uzun, görevi meşakkatli ama hedefi berraktır. Bu gücü, cüreti işçi sınıfının ideolojisi olan MLM'den alan Yeni Demokrasi, proletaryanın Türkiye'deki gözü, kulağı, kılavuzu olacaktır.

Bizim için Yeni Demokrasi tüm değerlerimizin tam olarak sahiplenilmesidir, umudumuzun halkımıza yönelik çağrısıdır.

Yeni Demokrasi ilkelerimizin çiğnenmesine güçlü bir itirazdır, onların ısrarla vurgulanması ve yaşama geçirilmek üzere savunulmasıdır. Gazetenin

bu perspektifle üretildiğine, bu gereksinime yanıt vermek üzere yayın hayatına başladığına tanıklık etmek biz de büyük bir sevinç yaratmıştır.

Biz de ilkelerimize olan bağlılığımızla Yeni Demokrasi'yi kucaklıyor, yolumuza, umudumuza yönelmiş olan tüm saldırılara, ilkelerimizden hiçbir ödün vermeksizin ama yetmezliğimizi de farkında olarak karşı koymaya devam edeceğimize söz veriyoruz.

Bize bu gücü, olanağı sunan Yeni Demokrasi'ye büyük bir coşkuyla "Merhaba" diyoruz."

“Açılım” Süreçlerinin Artıkları, Efrin İşgalinde Yine Devrede!

AKP, hükümet olduğu günden bugüne kadar, birçok vaat-te bulundu. Ancak bunların neredeyse hiçbirini yerine getirmedi. “Çözüm Süreci”, “Alevi Açılımı”, “Roman Açılımı” vb. onlarca açılım ve vaat, devleti yeniden yapılandırma ve süreci yönetme biçimi olarak kullanılmış, esas anlamda hedefine ulaşamamıştır. Bu vaatler yalancının mumu misali yarı yolda söner, ona umut bağlayanların hayallerini de suya düşürmüştür.

AKP hükümetinin bu planları hayata geçirebilmesi için, ilk elde belli bir hedef kitle üzerinde etkili olabilecek “popüler” birtakım kişi ve kuruluşları kendi yanına alması, onlar üzerinden ajitasyon ve propaganda başlatması gerekiyordu. Ağacın kurdunun kendi içinde olması misali, her dönem “kendi halkını düşünen”, “gözüne uyku girmeyen” birtakım “gönüllü” kişiler çıkmıştır. **Bunların hepsinin tipik özelliği; kraldan çok kralcı olmaları ve dün söylediklerini hemen bir çırpıda yalayıp yutarak en koyu devletçi veya dönemin hükümet gücü kimse onların koruyucu meleği kesilerek, dün içinden geldikleri hareket, parti veya inanç gruplarına saldırmalarıdır.**

Şimdi faşizmin bu “apartları” TC tarafından, ÖSO denilen katil sürüleriyle beraber Rojava’nın Efrin kantonuna dönük başlatılan işgal girişimi vesilesiyle ekran ekran dolaşarak, katliamı sahiplenmekte, TC devletini aklamaya çalışmaktadır. Devletin bu dönemde en çok öne çıkardığı kişiler AKP içindeki Kürt milletvekilleri ve gazetecilerdir. **Orhan Miroğlu, Mehmet Metiner, Galip Ensarioğlu, Nevzat Çicek, Yasin Aktay, Muhsin Kızılkaya, Savcı Sayan ve adını sayamadığımız birçok isim...**

Devlet için en iyi Kürdün “ölü Kürt” olduğu gerçekliğinden yola çıkıldığında, satın alınmış, davasına ihanet ettirilmiş Kürdün vereceği zararın, sistematik ve topyekün savaş planlamasının önemli ayaklarından biri olduğu karşımıza çıkar.

DEVLETİN KURŞUNUYLA KOMAYA GİRİP, AYNI KURŞUNU HALKINA SIKAN İHANETÇİ KÜRTLER

Kürtlerin mücadele tarihinde yaşanan yenilgilerde ya da gerilemelerde kendi içinden çıkan ihanetçilerin önemli bir payı olmuştur. Bugün bu role so-

yunmuş kişilerden iki bilinen kişiliği kısaca irdeleyelim...

Orhan Miroğlu, Mardin doğumlu bir Kürt’tür. 1970-1980 yılları arasında demokratik gençlik hareketi içinde bulunmuş, 1980 Askeri Faşist Cuntası sonra tutuklanarak yargılanmıştır. Türkiye Kürdistanı Sosyalist Partisi davasından 15 yıl mahkûmiyet cezasına çarptırılmış ve Diyarbakır Cezaevi’ne gönderilmiştir. 1999 yılından bu yana HADEP, DEHAP ve

unutturan ve kendisine sıkılan o kurşunu şimdi kendi halkına yönelten bir katil durumundadır.

Miroğlu son Efrin saldırısına yönelik değerlendirmesinde şunları ifade ediyor: *“Afrin operasyonu Kürt toplumunun özgürleşmesini sağlayabilir. Afrin operasyonu bölgede PYD ve YPG’nin kurduğu iktidar mekanizmasını dağıtacaksa, -ki operasyondan beklenen budur- diğer Kürt partilerinin bölgeye dönüp siyaset yapmala-*

Şimdi faşizmin bu “apartları” TC tarafından, ÖSO denilen katil sürüleriyle beraber Rojava’nın Efrin kantonuna dönük başlatılan işgal girişimi vesilesiyle ekran ekran dolaşarak, katliamı sahiplenmekte, TC devletini aklamaya çalışmaktadır.

Demokratik Toplum Partisi Genel Başkan Yardımcısı olarak görev yapan Miroğlu, şimdi ise AKP Mardin Milletvekili...

80 AFC’si sonrası Diyarbakır Hapishanesi’nde devrimci, demokrat ilerici tutsaklara yönelik uygulanan insanlık dışı uygulamalardan elbette o da payına düşeni almıştır. İşkenceler, tecavüzler, dışkı yedirmeler... Eğer Miroğlu o dönem farklı bir pozisyonda değilse doğal olarak bunların hepsinden nasibini almış bir işkence mağdurudur. Miroğlu, Diyarbakır 5 No’lu Cezaevi İnceleme Alt Komisyonu Başkanı olarak komisyonun toplantısında ağlayarak o günleri anlatmıştır.

Orhan Miroğlu’nun serüveni bununla da bitmiyor. 1992 yılında TC’nin eli kanlı tetikçileri tarafından katledilen gazeteci ve Kürt aydını Musa Anter’le aynı arabada bulunan Miroğlu ağır yaralanır. Acaba Miroğlu bunu da mı unuttu? Sanmıyoruz... Ancak kendisine yapılan -bugün partisi tarafından yeniden uygulanmaya çalışılan TTE dayatması dahil- onca baskıyı, işkenceyi, ölüm tehdidi ve suikasti

...rını sağlayacaksa bu bir özgürleşmedir...” ABD emperyalizminin Irak’a yaptığı askeri müdahaledeki gerekçelerinin bire bir aynısı... Ancak bu defa faşizm, Kürt kimliğini sahiplenen ve Kürtlerin hakları için mücadele etmiş bir “şahsiyete” bu sözleri söyletiyor. Kürtler ihanetçilerine “cahş” derler. Miroğlu ise bu sınıra aşalı epey oldu.

Mehmet Metiner ise sanırım kendi halkına ihanetin en çarpıcı örneklerinden biridir. Mehmet Metiner AKP yöneticilerinin bile savunmadığı, söyleyemediği her şeyi çok kolay bir şekilde, büyük bir pişkinlikle dile getirmektedir. “Çözüm” sürecinin AKP’ye “kazandırdığı müstesna” bir kişiliktir.

Mehmet Metiner Kürtlerin AKP’ye tepkisine şu şekilde yanıt veriyor: *“Onların genellemeci bakış açısıyla onlara AK Partili olmaktan gurur duyan bir Kürt olarak cevap veriyim: Kürtler AK Parti’ye değil, asıl PKK/HDP canibine küskün... Çünkü AK Parti Kürtlere her türlü kazandırırken, PKK/HDP Kürtlere tümünden kaybettirdi...”* (15 Ocak 2018 Star)

AKP’nin Kürtlere kazandırdığı nedir acaba? Katliam, yıkım, işkence, asimilasyon... Bunların dışında belli bir kesim Kürt burjuvazisi ve büyük toprak ağası dışında bir şey kazanan varsa buyursun söylesin. Tarihi, kültürü, yaşamı, dili yok sayılan, işsizlik ve yoksullukla beli bükülen bir halkın, kendi kurtuluşu için mücadelesini “kayıp” olarak gören anlayış, ancak efendisinin artıklarından nemalanmaya çalışan bir zavallı olabilir.

Bu iki örnek bilinen ve çarpıcı örneklerdir. AKP içinde milletvekili ve parti yöneticisi düzeyinde yer alan Kürt kökenli birçok kişi bulunmaktadır. Bunların çok büyük bir kesiminin geçmişi, devlet tarafından mağdur edilmiş bir sürece dayanmaktadır. Kimi “kariyer”, çıkar hesapları yüzünden kimi ise TC devletine yönelmesi gereken tarihsel kinlerini kendilerine ve halkına çeviren, akıl almaz bir ihanet çemberi içinde faşist AKP ile ilişkilenecek, bununla da kalmayarak en korkunç planların hayata geçirilmesinde ön ayak olmaktadır. Düünden bugüne bunlar faşist diktatörlüğün inkarcı, asimilasyoncu ve katliama dayalı politikalarının kolaylaştırıcı unsuru olarak işlev görmüşlerdir. Şimdi TV ekranlarında milletvekilinden gazetecisine, Efrin işgalinin faydalarını anlatarak psikolojik savaşın aktif militanları durumundadırlar.

Kürtlerin tarihinde geçmişten bugüne her dönem ihanetler olmuştur, olmaya da devam edecektir. İdris-i Bitlisi’den, Hamidiye Alayları’na, Şemdin Sakık’tan Orhan Miroğlu’na uzanan bu zincirde, kendi küllerinden yeniden doğmaya çalışan bir halkın haklı ve meşru mücadelesi bastırılmaya, yok edilmeye çalışılmaktadır. Ancak tüm bu ihanet saldırılarına karşı onurluca, başı dik mücadele eden ve halkı için tereddütsüz canını veren yiğit kadınlarımız, erkeklerimiz var. **Bu halkın Diyarbakır Zindanları’ndaki zulme karşı, “Teslimiyet ihanete, direniş zafere götürür” diyerek direniş meşalesi olan Mazlum Doğanlar’ı, KDP’nin ihanetine karşı teslim olmaktansa bedenini kayalıklardan aşağı bırakan ve bir direniş simgesi olan Beritanlar’ı, DAİŞ çetelerine karşı direniş sembolü olan Arin Mirkanlar’ı, Efrin’de halkını korumak için düşmanın beyninde bedenini patlatan Avesta Xaburlar’ı var.**

Şovenizmde Ortaklık, Bataklıkta Boğuşma!

Efrin'e faşist diktatörlüğün gerçekleştirdiği operasyon gerici faşist partilerin de tam desteğini alarak gerçekleşiyor. Özellikle CHP'nin operasyon öncesi "Türkiye tuzağa çekiliyor" tespitine rağmen operasyonun başlaması ile "Suriye'de siyasi çözüm perspektifi şu an itibarıyla hayli zorlaşmış durumda. Türkiye kendi sınır güvenliğini, kendi emniyetini sağlamak zorunda. Elbette gönül isterdi ki ve diledik ki Suriye konusundaki siyaset Türkiye'yi bu noktaya getirmemiş olsun. Ama artık geçmişi sürekli hatırlatmakla birlikte sadece geçmişe takılıp kalmak değil önümüze de bakmak zorundayız" (Öztürk Yılmaz, 22 Ocak) kayıtsız-şartsız destek noktasına hızla evrilmiştir. Bunun yanında Kemal Kılıçdaroğlu "mehmetçiğe başarılar" dileği ile sorunu "milli bir sorun" olarak tanımlayarak Efrin'e saldırıya tam destek verdiklerini ifade etmiştir.

Ancak CHP'nin tüm bu açık desteğine, egemen sınıfların bu noktada bir ortaklık yakalamasına rağmen bu kliklerin birbirleriyle olan savaşına bu durum mola verdirmemiştir. CHP dış politikasından sorumlu genel başkan yardımcısı, eski Musul Başkonsolosu Öztürk Yılmaz, Efrin saldırısında kullanılan cihadist güçleri işaret ederek AKP'yi eleştirmesi sonrası bu kapışma daha da tırmanmıştır. Tayyip Erdoğan'ın zaten her gün yaptığı rutin konuşmalarda bir şekilde hedefinde olan Kemal Kılıçdaroğlu ve CHP, bu vesileyle daha keskin bir şekilde hedefine oturmuştur. Güç dengelerini lehinde gören AKP muhalif kliğe karşı yeni zaferler peşinde iken, bölgesel ölçekte yapılan hamlelerin emperyalist güçlerle olan çelişmesine ve toplumsal çelişkinin yarattığı öfkeye oynayan CHP bu güç dengelerini alt üst edip lehine şekillendirmeye çalışmaktadır.

CHP'nin vazgeçemeyeceği, taviz veremeyeceği kurucu değerleri de içine alacak şekilde Tayyip Erdoğan ve şürekası eleştiri oklarını yöneltmiştir. Önce Lozan Anlaşması'na yönelik eleştirileri ile orada yaşanan kayıpların telafi edildiğini ifade etmiş, daha sonra ÖSO'yu "Kuvayi Milliye"ye benzetmiş, Öztürk Yılmaz'a da Musul'da ki "korkakça duruşunu" anımsatmışlardır. Efrin saldırganlığı devletin dümenindeki Tayyip Erdoğan ve AKP'nin adeta din, millet, bayrak adına ne kadar tarihsel argüman varsa kullandığı bir şovenizmle sürmekte-

dir. Öyle ki bazen her şey birbirine karışmakta, aynı anda övdüğü şeyi derhal yerin dibine batıracak materyaller kullanılmaktadır. Bir yandan yaşanan süreci "2. Milli Kurtuluş Savaşı" olarak anlatıp milliyetçi duygulara hitap ederken, bu savaşın sonucu oluşan Lozan Anlaşması'na saldırmakta, sonra tekrar ÖSO gibi yapılanmalara meşruiyet kazandırmaya çalışırken tekrar Kemalizm'in kurucu değerlerinden "Kuvayi Milliye" benzetmesine başvurmaktadır.

Kürt karşıtlığı ve düşmanlığında hızla birleşenler, yine de yaşadıkları çelişkinin geldiği boyutu idare edememekte, küçük aralar verme ihtiyacı dahi duymamaktadır. Bunu Tayyip Erdoğan'ın siyaset yapma biçimiyle açıklamak, soruna bu şekilde bakmak sınıf mücadelesinin yasalarına, egemen sınıflar arasındaki çelişkiye göz kapatmak olacaktır. Biliyoruz ki egemen sınıflar arasında çatışma, güç dengesi, sıkışma hali ve krizin boyutuna göre biçim alır.

Bu bağlamda egemen klik lideri Tayyip Erdoğan politik krizin geldiği boyutta elindeki güç ve olanakları kullanarak CHP kliğini olabildiğince sıkıştırma hesabındadır. Bir yandan kendi kliğinin geleceği ile ilgili duyduğu kaygı ile bu saldırganlık şekillenirken diğer yandan egemen klikler arasında çatışmanın uzlaşma zeminini sağlayamayacak kadar derinleşmiş olduğunu göstermektedir. Efrin saldırısında her ne kadar bir ortaklık söz konusu olsa da çatışmanın boyutu bize psikolojik savaş argümanlarıyla sunulan "başarı öyküsünün" sadece bir "hikayeden" ibaret olduğunu gösteren verilerden birisidir.

EGEMEN KLİKLERİN "MİLLİLİK" SAVAŞI VE ENGELLEYEMEDİKLERİ BOĞAZLAŞMA!

Klikler şimdiden olası bir başarısızlığa politik olarak hazırlık yapmakta, bunun faturasını karşı tarafa nasıl kesebileceğine dair argümanlar üretmektedir. Bu aynı zamanda saldırganlıktan kendi adına kazanımla çıkmayı da içermektedir. Bu bir yanı sıra Efrin saldırganlığına ve işgaline şovenizm takviyesi ile moral kazandırma iken, diğer yanı sıra birbirini zayıf düşürme ve bu süreçten daha güçlü çıkma mücadelesidir.

Ancak söylemlerin sertliği, çatışmaya malzeme olan sorunlar ve bu bağlamda ortaya çıkan ifşaatlar gözden kaçmayacak şeylerdir. "Kuvayi Milliye" ile ÖSO benzetmesi üzerinden yürüyen polemik, sürecin politik hassasiyetine dair duruma işaret etmektedir. CHP, ÖSO ile ilişkileri TSK'nın bir aparatı olduğu sürece sorun görmemekle birlikte "Kuvayi Milliye" benzetmesine şovenist bir histeri ile saldırmaktadır. Bu benzetme ve kapışma aynı zamanda Efrin ve Suriye politikasının belirsiz geleceğine dair işaretler barındırmaktadır. Bir yandan Suriye'de işgali kalıcılaştırarak askeri ilhakı korumaya dair hevesi ortaya koyarken, CHP kliğinin buna dair ciddi kaygılarını ve bir bataklığa doğru sürüklenme durumuna yönelik ürkekçe itirazlarını barındırmaktadır. Ancak Tayyip Erdoğan'ın özellikle Lozan'a yönelik eleştirileri ve "Kuvayi Milliye" benzetmesi açık bir şekilde Suriye'de girilen durumun uzun süreli ilhaka yönelik hevesine işaret etmektedir. Bunu da CHP'ye saldırarak, onu operasyona yeterince destek vermemekle suçlayarak yapmaktadır.

CHP'nin ise ısrarla Suriye rejimi ile görüşmelere başlanması ve bu ekseninde bir politika geliştirilmesi yaklaşımı ÖSO ve cihadist kesimleri de hedefe koyarak pekiştirmekte ve ülke güvenliğinin Suriye iç karmaşası oluşmadan önceki duruma gelmesiyle sağlanacağına işaret etmektedir. CHP'nin bu bağlamdaki tüm derdi ve kaygısı Kürt kazanımlarının tırpanlanması, Arap egemenliğine dayalı sistemin yeniden kurulmasıdır. Denilebilir ki CHP "Misak-ı Milli"de daha kararlı bir duruşa sahiptir. Tayyip Erdoğan ve AKP kliği ise hala ilhak politikası ile Suriye'de bir yandan Kürt kazanımlarını tırpanlarken diğer yandan bu alanda kendine yakın Sünni-Araplardan oluşan ve hegemonya alanına giren Suriye rejiminden kopmuş de-facto bölge istemektedir.

Bu kapışma da IŞİD'in Musul Konsoloslugu baskınında kimi gerçekler de ortaya çıkmaktadır. Korkaklıkla suçlanan Öztürk Yılmaz, Tayyip Erdoğan ve AKP kliğinin IŞİD ile olan ilişkilerine dair göndermeler yaparak "kutuyu açtırmayın" tehdidini savurmuştur. Ancak konsolosluğun nasıl IŞİD'e teslim edildiği, özel harekatta görevli kimi unsurların IŞİD'le olan ilişkilerini ve hala sarayın en yakınında bulduklarını, terfi ettirildiklerini dillendirmiştir. AKP'nin cihadistlerle ilişkileri bilinmeyen bir mesele değildir. Ancak eski Musul Başkonsolosu'nun açık beyanları hiç kuşkusuz egemenler arasındaki gerginliğin ve çatışmanın ne boyutlarda seyrettiğini göstermektedir.

Bu çatışmanın ve gerginliğin daha da boyutlanması kaçınılmaz görünmektedir. Özellikle kitle tabanını genişletmek için, seçim atmosferine girilen bu koşullarda çatışma ve gerginlik daha da sertleşecektir. Bu gerginliğin bir ayağı seçimlere dair hazırlıktır. Ancak politik gerginliği sadece seçime indirmek faşist diktatörlüğün içine düştüğü krizi ve bunun egemen sınıf ilişkilerine yansımaları gerçekliğini gözden kaçırmaya denk düşer. Kriz seçim başlığı üzerinden açıklanamayacak kadar derindir. Suriye politikası, Kürt meselesi ve geniş kitlelerin memnuniyetsizliği ile birlikte bu çatlak derinleşerek, devrimci sürece büyük ve yeni olanaklara el verecek koşullar yaratmaktadır. Egemenler arasındaki krizin boyutu devrim için yeni fırsatların oluşması anlamına gelmektedir.

Semih ve Nuriye'nin Onurlu Direnişi Kapsamında KESK'in Pasifizminin Açlık Grevine Yüklelediği Yük!

Egemen sınıflar arasındaki çatışma ve gerginlik 15 Temmuz 2016'da bir darbe girişimi ile kristalize oldu. Egemen sınıfların diğer kliği ise bu başarısızlıkla sonuçlanan darbe girişimini "Allah'ın lütfü" diyerek "karşı darbeye" hızla dönüştürdü. 20 Temmuz 2016'da OHAL ilan edildi. Devam eden süreçte ise önce parlamentonun yerine Kanun Hükmünde Kararnameler'in ikame edildiği, topyekün saldırının başladığı bir biçime büründü. 'Devlet içinde temizlik' amacıyla OHAL'in ilan edildiği yalanı, devrimci ve demokratların öngördüğü gibi, tüm muhalif güçleri hedefe oturtan bir muhteva kazandı. OHAL ve darbe girişimi planlanmış saldırılar için egemen sınıflara mükemmel bir olanak sundu. İlk başta en dinamik ve örgütlü güce sahip olan Kürt Ulusal Hareketi bu saldırılara maruz kaldı. Tutuklama, katliam ve legal siyaset yasağıyla geliştirilen saldırı dalgası halen devam ediyor.

Türk egemen sınıfları OHAL'le tüm toplumsal kesimleri hedef alan bir savaş açmıştır. Genellikle faşist askeri cuntaların gerçekleştirebileceği hatta onun kapsamını da aşan saldırılar yaşanmaktadır. Fettulahçılar'la "irtibatlı-iltisaklı" olduğu iddia edilen geniş kesimlere ciddi bir yönelim yaşanmıştır. Özellikle kamuda çalışan yüzbinlerce insan görevinden alınmış, on binlercesi tutuklanmıştır.

Devlet, demokratik muhalefete de bu vesileyle son sürecin en kapsamlı yönelimi içinde olmuştur. Özellikle Kanun Hükmünde Kararnameler'le eğitim, sağlık başta olmak üzere birçok kamu kurumunda demokratik kesimler önce görevlerinden alınmış sonra ön planda olanlar tutuklanmaya ve sürekli bir baskıya maruz kalmıştır. Eğitim ve sağlık başta olmak üzere on binlerce kamu emekçisi bu saldırılardan nasibini almıştır. Bu saldırılara karşı çıkmak, hakkını aramak ise tutuklama gerekçesi haline getirilmiştir.

KESK'İN OHAL UYGULAMALARI KARŞISINDAKİ "YETKİSİZLİK" TANIMI!

Nuriye Gülmen ve Semih Özakça'nın 324 gün süren KHK'lere ve işten atılmalarına karşı direnişi değerlendirilirken bu saldırılara karşı KESK'in direnci ve ele alışı da değerlendirilmelidir.

KESK bu saldırılara karşı "KHK direnişleri" başlatmıştır. Ancak bu dire-

nişler saldırının boyutu ve kapsamına denk düşen bir kararlılık ve çaptan çok uzaktadır. Reformizmin kuşattığı ve önderlik ettiği KESK'in direnişi yaygın olmamasının yanında kamuoyu oluşturacak nitelikten de yoksundu. KESK, KHK saldırısına karşı öfkeyi elindeki güç ve olanaklara uygun şekillendirmede yönetim kademesinden örgütlü parçalarına kadar zaaf içerisinde oldu. Kimi alanlarda birimlerin gerçekleştirdiği sokak eylemi şeklindeki KHK direnişleri ise saldırının şiddetine denk gelmeyen "demokratik" düzeyi aşamadı. Özel-

likle KESK yönetiminin sürükleyici olmaması, sokaktan uzak bürokratismi, üyelerinin sahiplenme ve harekete geçme düzeyine de doğrudan yansımıştır.

KESK yönetiminde yer alan siyasal anlayışlar saldırıların kapsamına dair bir tutum belirlese de buna karşı koyma noktasında adeta "çaresizlik" politikası içinde olmuştur. Yüzbinlerce üyesi olan ve karşı koymada önemli bir güç ve olanağa sahip olmasına karşın bu bilinçle hareket edilmemiştir. İhraç edilmiş üyelerine yönelik üretebildiği çözüm ekonomik ihtiyaçlarını bir süre karşılama şeklinde olmuştur. Bir direniş hattı, kararlı ve sürekli bir mücadele programı oluşturmak üzerine tüm üyelerini birleştirecek bir politika belirleyememiştir. Belirlenemeyen politika KESK'in kendiliğindenciliğini pasifizme taşımış ve onu durumu kanıklayan bir zayıflığa mahkum kılmıştır.

İhraçlar Kurultayı gibi "umut vaat"

eden çalışmalar planlanmış ancak ortaya bir mücadele programı konamamıştır. Saldırının kapsamı ve sürekliliği, diğer toplumsal güçlerin zayıflığı, özellikle Kürt meselesinde ve bölge düzeyinde seyreden savaşın şiddeti, toplumun önüne sürekli daha boyutlu politik sorunların çıkması, şovenizmin adeta boğucu atmosferi KESK'i daha yoğun bir biçimde sınırlamıştır. **KESK'in reformist yönetimi ve sistemde "yeni gelişmelere" bağladığı politik umutların bu politikayı üretmemesinde ki ideolojik nedenlerdir.**

Burada hemen belirtelim ki bir çok konuda ortak hareket eden KESK, DİSK, TMMOB ve TTB gibi örgütler bu süreçte ortaklaşma noktasında ciddi bir adım atamamıştır. Bu kurumların sinmiş ve korkak tutumu üyelerine doğal olarak yansımıştır. Bu tutumla TTB'nin Efrin noktasında takındığı "barışçıl" tavrın dahi faşizm tarafından cezalandırılması bir ilişki mevcuttur. Ki bu önemli saldırıya karşı dahi bu dörtlü yapı doğru düzgün tavır takınmamış, TTB merkezinin basılması ve yöneticilerin gözaltına alınmasını adeta kabullenmiştir.

Kamu emekçilerinin en örgütlü ve dinamik gücünün olduğu T.Kürdistanı'nda OHAL'le birlikte sokak eylemlerinin yasaklanması, cılız eylemlerinin polis ve jandarma saldırısıyla sindirilmesi, Yurtsever güçlerin Kürtlere yönelik daha kapsamlı saldırılardan kaynaklı bu saldırıyı göğüsleme iradesindeki zayıflık özellikle sendikal güçlerin ciddi bir hareket yaratmamasında etkili olan faktörlerdendir. Yurtsever güçlerin katliamlara direndiği koşullarda KHK saldırısına odaklanamaması anlaşılabilir. Ancak bu eksende parçalı ve eksik bakıldığı söylenebilir. Bu sorun etrafında gerçekleşecek bir direnişin faşist diktatörlüğün diğer siyasal saldırılarına karşı da güçlü bir etki yaratabileceği üzerinde yeterince durulmamıştır.

NURİYE VE SEMİH'İN AÇLIK GREVİ İLE YÜKLENMEYE ÇALIŞTIĞI SORUMLULUK!

İşte tam da bu koşullarda Nuriye ve Semih'in ve birçok kamu emekçisinin Yüksel ve daha bir çok alanda direnişi başlamış, ardından 324 günlük açlık grevi başlamıştır. En başta belirtmeliyiz ki KESK'in direniş çizgisindeki pasifist, bürokratik ve ekonomist çözüm anlayışının bir sonucu olarak KHK'ler gibi faşist bir saldırı açlık grevi gibi tartışmalı bir eylemin omuzlarına kalmıştır. Nuriye ve Semih 324 gün boyunca bu görev ve sorumluluğu bedenlerini açlığa yatırarak yüklenmişlerdir. Semih ve Nuriye direnişleri boyunca aileleri de dahil birçok fiziki ve psikolojik saldırıya maruz kalmış, aylarca bu direnişlerinden dolayı hapisanede tutulmuşlardır. Avukatları tutuklanmış, "terör umacası" ile direniş tecrit edilmeye ve etkisi kırılmaya çalışılmıştır. Ancak bu iki direnişçi her türlü saldırıya karşı kararlılıkla taleplerinin arkasında durmuş ve direnişlerini sürdürmüştür.

Bu direnişe dair kapsamlı bir değerlendirme yapmayı erken bulsak da eylemin biçimine, muhtevasına ve kazandığı politik içeriğe yönelik kimi değerlendirmeler yapmak zorunludur. Çünkü halk saflarında olan, halkın çıkarları ve demokratik mücadelenin ivme kazanması için gerçekleşen her direniş olumlu ve olumsuz yanlarıyla masaya yatırılmalıdır.

Bu noktada özellikle bu sorun karşısında kendimiz de dahil olmak üzere genel olarak devrimcilerin yetersizliğini baştan kabul etmek gerekir. Topyekûn saldırının bir parçası olarak ele alıp, uzun vadeli bir programla doğru bir direniş çizgisi oluşturulamadı. Bu politik muhtevaya kavuşmuş direniş biçiminin hala geliştirilemediği ve sürecin bu ihtiyacının hala ortada durduğunu tespit etmeliyiz. Ki Nuriye ve Semih'in açlık grevi ve bu eylemi bitirdikleri zemin de buna işaret etmekte, bunun altını kalın bir biçimde çizmektedir.

Öncelikle bedeni açlığa yatırarak ve oldukça uzun bir süre sürdürmenin "işe iade" talebiyle uyumlu bir eylem biçimi olmadığını belirtmek gerekir. Eylem bu açıdan basit bir ekonomik talep kategorisine indirgenemez. Her ne kadar istem ve amaç bu eksene otursa da eylemi yapanların kimliği ve yaratmaya çalıştığı etki doğrudan siyasal muhtevaya sahiptir. Bu, oldukça haksız ve yüzbinleri kapsayan bir saldırıya karşı sorunu siyasallaştırmaya çalışan bir içerik ve muhtevadadır. Ancak soruna duyarlı kesimlerin ve direnişçilerin meşruiyet alanı olarak "işe iadeye" oturtulan bir kimlik tanımından eylem maalesef kurtulamamıştır. Zira KHK saldırısı

sürecin ana halkasına oturtulmuştur. Oysa egemen sınıfların saldırısı oldukça bütünlüklü ve güçlü bir siyasi ereğe dayanmaktadır. Faşist diktatörlüğün saldırı kapsamı bölgesel ölçekteki politikasıyla, Kürt meselesiyle ve sistemin tüm toplumu zapturapt altına alma yönelimiyle ilgilidir. Bu anlamda Semih ve Nuriye'nin direnişi bu bütünlüklü saldırının "sadece bir parçasıyla" ve "en insani" temele oturtulan yanıyla geniş kesimlere ulaşmıştır. KHK'lere dair oluşan duyarlılık ve bu noktada direnişin katkısı önemlidir.

Bu direnişi "işe iade talebiyle açlık grevi olmaz" yaklaşımına sıkıştırmak hatalı olacaktır. Yüzbinlerce insanın mağdur olduğu ve adeta kaderine boyun eğmeye zorlandığı koşullarda anti-demokratik uygulamaya karşı direnişin siyasal muhtevası kesinlikle kabul edilmeli ve kıymetlendirilmesi de bu eksene oturtulmalıdır. Direnmenin zorunluluğu ve bilincine dair katkısıyla dahi bu direniş ezilenlerin tarihsel hafızasındaki yerini şimdiden almıştır.

Ancak biz böylesi saldırganlık süreçlerinde "öncü direniş", "öncü savaş" anlayışıyla ele alınan ve "bedeni açlığa yatırarak" kamuoyuna seslenen eylem biçimlerini doğru görmüyoruz. Her eylem ve direniş kuşkusuz değerlidir ve sahiplenilmelidir. Ancak böylesi saldırganlık süreçlerinde sorun kamuoyunda sadece bir duyarlılık yaratılması değildir. Çünkü zaten ciddi bir kamuoyu faşizmin azgın saldırısı karşısında politizedir, olabildiğince duyarlıdır. Aslolan bu politize olma halinin harekete ve örgütlü güce dönüştürülmesidir. Öncünün ve önderin

gerçekleştireceği ve "dengeyi bozacağı" eylem ve etkinliklerle kitlelerin şekillenmesi ve harekete geçirilmesi yaklaşımı kitlelerin özne olma zorunluluğuna ve gerekliliğine, saldırıları göğüslemesi bilincinin ve kudretinin oluşmasına tekabül etmemektedir.

Kitle-öncü ilişkisinin bu şekildeki siyasal-ideolojik kurgusu "öncü savasının ve mücadelesinin" bir yansımasıdır. Bu tür üst düzeyde gösterilen irade ve eylemler, sürekliliği sağlayacak, örgütsel güçlerin ve halk güçlerinin nesnelliliğine uyumlu ele alınan bir politikayla gerçekleştirilirse kitlelerin mücadelesini geliştirmede bir yere oturur. Ancak olan şey "iradecilik"tir. Öncünün hamlesi ve müdahalesiyle dengenin bozularak ilerleme sağlanacağı politikasının kendisi burada ortaya çıkmaktadır. Bu yüzdendir ki böylesi büyük ve can bedeli çıkışlar devamında bir sürekliliği ya da bu eyleme denk gelen bir hareket ve eylemselliği gerçekleştirememektedir. Bu bağlamda "zafer" irade gösteren devrimciliğin hanesine yazılarak kalmaktadır. Direniş, yaşanan politik saldırıya karşı istikrarlı ve sürekliliği sağlanmış bir mücadele zeminine taşınmamakta, kitlelerin mücadelesiyle kazanıma dönüşecek bir buz kıran işlevi görememektedir.

Bu süreçlerde aslolan, faşizme karşı direnirken aynı zamanda sorunun kaynağı olan örgütlenme sorunlarının çözülmesine yönelik mücadele ve kitleleri sürecin öznesi yapacak politika üretme kararlılığıdır. Bunu eksiltecek her politika kitlelerin sorunlar karşısında doğru devrimci politikayla donanmasını engelleyen ciddi ideolojik lekele-

rin oluşmasına yol açmaktadır.

Saldırıya karşı devrimci-demokrat cephede gerçekleşecek her direniş ve eylem sahiplenilmelidir. Ancak bu sahiplenme o biçimlere mahkum olmayı, o biçimleri kutsallaştırmayı ve ideolojik-politik arızalarını eleştirmemeyi getirmemelidir. Özellikle dışarda bu kadar uzun vadeli açlık grevleri doğru sonuçlar çıkarmamakta, kitlelerde doğru politik bilinç yaratmamaktadır. Kitlelerin ağırlıklı duygularına hitap ederek onları pasif bir beklemeçiliğe sürüklemekte, ideolojik kırılmalara yol açabilmektedir.

Semih ve Nuriye'nin 324 günlük direnişi anlamlıdır, değerlidir. Faşizme boyun eğmeme iradesidir. Oldukça kapsamlı bir saldırının sadece bir kısmına yönelen parçalı bir siyasal muhtevaya sahip olsa da yüz binleri ilgilendiren bir saldırıya karşı direnme ve gündemde tutma mücadelesi içermesi anlamında onurlu ve haysiyetli bir devrimci karakteri vardır.

Bu süreçte belirlenecek politika en başta ilerici-örgütlü güçlerin gerçekliğine tekabül etmelidir. İleri yapılacak hamle ve örgütlü bir iradeyle süreci sürükleyecek, tüm güçleri bunun etrafında birleştirecek, eylem ve hareketten güçlü deneyimler çıkaracak bir politik hat zorunludur. Söz konusu politik hat, ciddi bir kitle çalışmasını barındırmalı ve özellikle sendikal örgütlenmelerin daha cüretli olmasını sağlamayı amaçlamalıdır. Aksi takdirde duyarlılıkla sınırlı kalan ve daha güçlü şekilde devamı getirilemeyen parçalı ve dağınık süreçlerin üstesinden gelinemez.

Faşizmin Yeniden Kodlanmasında Futbol

takımların hedef yapıldığı bu şovlar aslında iki ulusun emekçilerini birbirine kırdırma yönlüdür.

Şovenizm ve sermaye ilişkilerini aslında teşhir eden, bu sözüm ona A/P artık öyle bir boyuta geldi ki Togolu Emmanuel Adebayor bile kendisince “ekmek parası” (milyonları) için asker selamı vermiştir.

Popülist politikaları asla yadsınmayan faşizmin bu kadar popüler olan bir sektörü kontrol altına almaya çalışması ve Passolig uygulamaları ile

ayrık otu ilan ettiği taraftar gruplarını kısıtlaması; Kürtlere saldırı ve katliam söz konusu olduğunda futbol takım ve oyuncularının asker selamı ile hizaya girmesine zemin sağlamıştır.

Medyanın, sendikaların, partilerin tekleştirilmesinden sonra Gezi eylemlerinde rolü yadsınamayacak olan futbolun tekleştirilmesine karşın hiçbir tepki medyaya ve halka yansıtılmamaktadır. Yürütülen savaş politikası sonucunda daha düne kadar gündeme gelmeyen Amedspor, Türkiye Kupası'nda başarılı sonuçlar elde ederek çeyrek finale kaldı ve kısa sürede şimşekleri üstüne çekti. Başakşehirspor maçında Semih Şentürk'ün attığı golden sonra asker selamı vermesi, “Çocuklar Ölmesin, Maça Gelsin” tezahüratı nedeniyle yüz kişinin gözaltına alınması, akabinde Bursaspor maçında yaşanan şovenist azgınlıklar herhangi bir futbol maçında gerçekleşecek sıradan olaylar değildi. Bu saldırılar bir bütün Türk hakim sınıflarının şovenizm zehrinin futbola olan yansımalarıydı.

BAZI ŞEYLER ÖLMEME DEĞER

Faşizme karşı mücadelede, futbol tarihi 1940'lardan bu yana fazlasıyla

örnek barındırmaktadır. Bugün “Türk” futbolunda Deniz Naki gibi Kürt futbolcuların, Efrin işgaline karşı net tutumu sonrası TFF tarafından ömür boyu men cezasına rağmen sergilediği kararlı duruş önemlidir. Deniz Naki, Metin Kurt gibi bir muhalefet ve sistem karşıtlığının devamacısı ve sembolü haline gelmiştir.

9 Ağustos 1942'de Nazi işgali altındaki Kiev'de Dinamo Kiev takımından geriye kalanlarla kurulan Start'ın, Alman subaylarından oluşan Flakelf takımına karşı oynadığı maçta, işgalcilerini 5-1 yenmesini, ölüm maçında yaşattıkları bu hezimetini canları ile ödemesini hatırlatmakta fayda vardır.

Faşizmin dünya çapında en iyi tanıyan haliyle yani Alman Nazileri'yle 90 dakika ölümüne bir mücadele veren, sahaya ilk çıktığı dakikada Hitler selamı yerine halkı “FizcultHura” (“Kültür-Fizik”-Sovyetlerde sporcuların verdiği selamdır) sözleriyle selamlayan, maçtan sonra 3 arkadaşıyla birlikte Siretz ölüm kampında ölümsüzleşen Nikolai Trusevich'in futbolseverlere mirası olan sözler her muhalif sporcunun ve spor taraftarının aklında kalmalıdır. İkinci yarıda bir SS subayı tarafından maçı kaybetmeleri konusunda ihtar alan takım kaptanı Trusevich o koşullar altında savunduğunun insanlık onuru olduğunu bilerek arkadaşlarına tek bir yanıt vermiştir: “Bazı şeyler ölmeye değer!”

Faşizmin sahaya inmiş hali olan ve aylıkları dolarla hesaplanan bu sözüm ona “asker” futbolcuların selam durduğu “başkomutan”ın halkın evladı olan insanların tabutlarını kürsü yapmaması için; Kürt ulusu ile gerçek bir kardeşliğin temeli olan eşit hakların sağlanması için; Türk egemenlerine değil halka hizmet eden bir futbol için; en nihayetinde bazı şeyler için ölmeye değer....

Ülkenin dört bir yanına sıçrayan; aydınlar ve halktan değişik kesimlerin büyük çoğunluğunun katıldığı Gezi İsyanı futbol arenasındaki Türk egemen şovenizmini de kırmaya başlamıştı. Bu konuda özellikle Çarşı gibi taraftar gruplarının büyük etkisi olmuştu. Bugüne kadar Türk egemen sınıflarının Türk-İslam sentezine göre örgütlediği, 1931 Balkan Oyunları'nın kapanışında “Türk” olan “Milli” takıma Hitler selamı verdirerek başlayan süreç 90'ların sonuna kadar Türk-İslam sentezi ve en önemlisi devletçilik prensipleri üzerinden geliştirildi.

AKP'nin “Allahın lütfü” olarak gördüğü darbe girişimi sonrasında gerçekleştirdiği “karşı darbeye” ise her darbe döneminde olduğu gibi; sistemin kendini yeniden üretmek için faşist diktatörlüğün kuruluş ayarlarına geri getirilmeye çalışıldığını görmekteyiz. “FETÖ” operasyonları adı altında faşistlerin uçaştırılması; liberallerin faşistleştirilmesi; solcuların ise sistem içine çekilerek liberalleştirilmesiyle yani bir bütün olarak halk katmanları arasında etkisi olan siyasi her akımın daha da sağcılaştırılmasıyla karşı karşıyayız. Ancak bu sadece siyasi parti ve hareketlerle sınırlı değil.

2013 yılından bu yana özelde “devlet, Kürt meselesi, faşizmin varlığı” gibi konularda ciddi bir bilinçlenme yaşayan öğrenci kesimin gericileştirilmesi için “Milli Eğitim” bünyesindeki birçok çalışma tarikat vakıflarına açıldı. Demokrasi talebini daha cesaretle haykıran sendikaların seslerinin kısılması için bilindik sarı sendikalardan da öteye, hükümet eliyle kurulmuş sendikalar devreye girdi. İktidara muhalif ya da sadece muhalefet etme potansiyeli taşıyan birçok emekçinin meslek hayatına son verilmesi, Türkiye'deki halkın ve öz örgütlülükle-

rinin yeniden faşizme kodlanmasının bir parçasıydı.

Faşizmin saldırılarına destek için geliştirdiği popüler “propaganda” çalışmalarının tabana yayılması yani halk içindeki en küçük birimlere kadar inmesi kaçınılmazdır. “Zeytin Dalı” adı verilen saldırı ve işgal hamlesi ile beraber ülke içerisinde sosyal medyada savaş karşıtı paylaşımlar yaptıkları için birçok insan gözaltına alındı. Gericici savaşın propaganda çalışması ise halka ulaşmada en hızlı araçlardan olan futbol, eğlence ve sanat dünyası üzerinden yapılmaya başlamıştır.

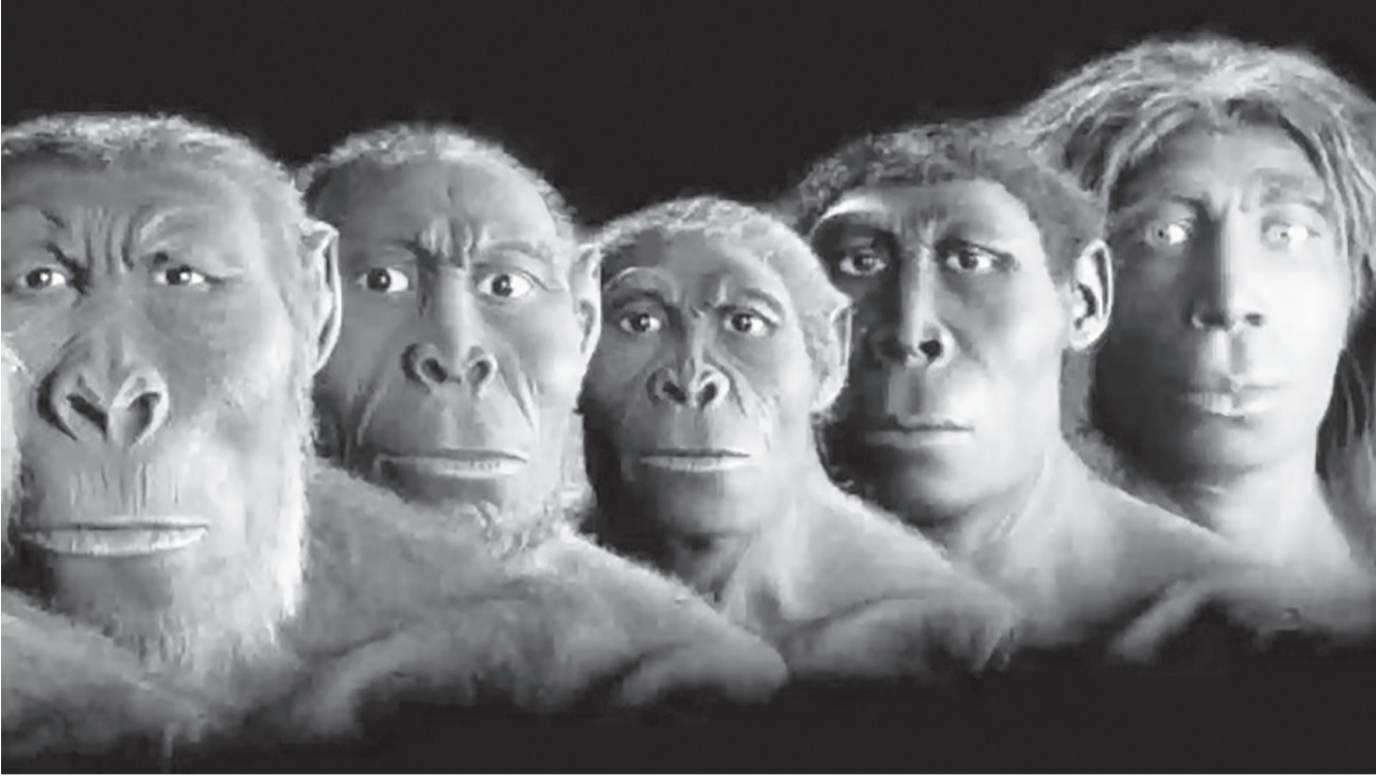
BİR DEĞİŞİK ASKER SELAMI

Vergi usulsüzlükleri, kumar borçları, çıkar çevreleri gibi çeşitli sebeplerden 2016'dan beri faşist Türk egemen sınıflarının ve sözcüsü AKP hükümetinin taleplerine göre açıklamalar yapan “futbolcu modası”, bugün bir başkalaşım geçirmektedir. Devletin ısrarla Kürt karşıtlığını halka empoze etmeye çalıştığı bir ortamda yeşil sahalar ve sermayenin elindeki futbol takımları komprador Türk egemenlerinin yeni A/P (ajitasyon/propaganda) aracı haline dönüşmüştür. Efrin'e saldırı başladığından beri yeşil sahaların modası ne timsah yürüyüşü ne tribünlere üçlü çektirme şovlarıdır. 1990'lardan beri devam eden moda asker selamı daha da öne çıkartılmaktadır.

Beşiktaş ve Trabzonspor'la başlayıp Medipol Başakşehir ile yayılan ve her maçta verdiği selam kadar oyuncu attırıp bahis yaktıran bir “Türk futbolu” izlemekteyiz. Bu hususta Türk futbolu demekte fayda vardır; Kürt oyuncuların çoğunlukta olduğu Van Büyükşehir Belediyesi, Amedspor gibi

Ancak Bilim Düşmanları Evrimi Reddeder!

Hâkim sınıflar arasındaki da-
laşın sığramadığı yer, de-
mediği konu neredeyse yok-
tur. Bölge politikaları, Kürt sorunu,
eğitim, ekonomi... Skala geniş ama
kof... İbretlik, fıkralık "tartışmaların,
söz düellolarının" yapıldığına
beraberce şahit olduk, olmaya devam
edeceğiz. Bu tartışmalarda trajikomik
önergeler, denklemler ifade ediliyor.
Birçoğu değersiz, bazıları dikkate de-
ğer...

Bunlardan biri; "Evrim Teorisi'nin
müfredattan çıkarılması 'tartışma-
larında' Evrim Teorisi'nin
bilimsel olmadığı"
önermesi... AKP
sözcülerinin
"yahu Evrim
Teorisi, adı
üzerinde teori-
dir... Yani ka-
nitlanmış, ger-
çek bir şey değil,
dolayısıyla bilimsel
değil" şeklinde kurduk-
ları denklemdir. CHP de ref-
leks bir muhalefetle, laik, bilimsel
eğitimden ödün vermeye zinhar
izin vermezmiş gibi konuyu gerçek
mecradan uzaklaştırarak ve bunu da
çaktırmadan yaparak "şeriat geliyor,
hepimizi kesecekler!" zeminine çek-
miştir. AKP ile CHP arasındaki bu
tartışma yürüttükleri diğer tartışmalar
gibi boştur. Evrimi, evrimin öğrenim-
deki yerini tartışmak işlerine gelme-
yeceği için, iktidar olma dalaşında
halkı kendilerine yedekleyecek tarz-
da tartışıyorlar.

Evrim Teorisi'nin tartışıldığı zeminle
ilgili olarak, Nobel Ödüllü bilim in-
sanı Aziz Sançar'ın bir diyalogunu

da hatırlayalım. Aziz Sançar'a so-
ruluyor; "Evrim Teorisi'ne inanıyor
musun?" "Ben Allah'a inanıyorum"
diyerek cevap veriyor. Bu cevabı
üzerinden farklı tartışmalar başlayıp,
sürünce, Aziz Sançar; "Evrim Teorisi,
bir din değildir nasıl inanayım? Ama
elbette Evrim Teorisi'ni kabul ediyor-
um" diyerek yaklaşımını özetliyor.

Aziz Sançar'ın yaklaşımını şöyle
özetleyebiliriz: "Tanrı, doğayı yarat-
tı, doğa kanunlarını belirledi ve süreç
kendi akışında devam etti... Bu şe-

**Kuantum
teorisi, hücre teorisi
de böyledir. Hiçbir bilim
insanı, bu teorilerin gerçekliğini
tartışmaz. Bununla beraber,
bu teorilerin uygulanması,
gelişimi devam eder.**

kilde düşünen bilim insanları evrimi
reddetmiyorlar. Evrimi, "yaratılış"
anlamıyla bağdaştırıyorlar. Evrimi
reddedenler, bilimin dışında yer alan-
lardır. Meseleye bilim içinden bakan-
lar, evrimin gerçeklik olduğunu bi-
lirler onun bilimsel olduğunu teslim
ederler.

PEKİ, BİZ BU KONUDA NE DÜŞÜNÜYÜRÜZ?

Evrim Teorisi gerçektir, bu nedenle
de bilimseldir. Evrim sürecinin, teori
olarak tanımlanması onun kanıtlan-
mamış olmasından değildir. Bunun
nedeni, evrimin "baştan sona" ta-

mamlanmamış bir sürece dair bilgiler
yığını olmasındandır. Salt insan türü-
nün dahi bütün aşamaları, değişimin
nedenleri ve kaynakları çözülebilmüş
değildir. Bu konuda kanıtlar olduğu
kadar hipotezler de söz konusudur.
Bilim dünyası, "evrimin gerçekliği-
ni" uzun zamandır tartışmıyor. Böyle
bir tartışma, felsefe dünyasında yaşa-
nabilir ancak. Bilim dünyası, "evri-
min nasıl gerçekleştiğini" tartışıyor.
Tamamlanmamış bilgiler bütününe,
teori denmesi de bilim açısından
normaldir. Evrimin gerçekliğini is-
patlayan sayısız kanıt vardır. İnsan
türüne ait fosiller sık sık haber
oluyor, genel canlılar ale-
mine dair fosiller ise
elbette bundan çok
daha fazlasıdır.

Bilimde; nesnelere, süreçler yorumlan-
ır, önce bunların
nitelikleri, hareket
yasaları hakkında hipotezler ileri sürülür; sonra bu
hipotezlerden kaynaklanan veriler
eşliğinde çıkarımlar gerçekleştirilir.
Son olarak hipotezler doğrulanır ya
da çürütülmezse "teoriden" bahsedilir.
Yani hipotezin doğruluğu kabul
edilir. Kuantum teorisi, hücre teorisi
de böyledir. Hiçbir bilim insanı, bu
teorilerin gerçekliğini tartışmaz. Bu-
nunla beraber, bu teorilerin uygulan-
ması, gelişimi devam eder. Evrimde
henüz bilinmeyen çok şey vardır ama
aynı zamanda evrim teorisi gerçek
olduğu için geliştirilebilmiş nice uy-
gulama söz konusudur. Burada "teo-
riden" kastımız asla "tahmin" değil-
dir. Teori burada; çok geniş bir alanda
gelişmeyi açıklama, gelişmeye neden
olma gücüne sahip ilkeler bütünü

ifade eder.

Evrim Teorisi bu tartışmalar içinde bir
öneme sahiptir. Bazı saptırmalara da
dikkat çekerek bu sürece değinelim;
Charles Darwin, Evrim Teorisi'ne
yıllar süren incelemelerin sonucunda
ulaşmıştır. Papazlık eğitimi görmüş
biri olarak onun, canlıların bir köken-
den türemiş olduğunu düşünmesi salt
tahmin olarak değerlendirilemez. O,
bazı özelliklerinden hareketle, kanıt-
ları inceleyerek bu varsayımı geliştirdi-
kten sonra yıllarca incelemelerini
sürdürüyor. Hipotezini doğrulayan,
geliştiren veriler buluyor. Evrime ait
ilk fikirler Darwin'e ait değildir ama
evrimi "teori" seviyesine yükselten
Darwin'dir. Doğal seçim yoluyla
evrime dair teorisini geliştirirken, on-
dan ayrı olarak "Alfred Russel Walla-
ce" bu ilkeyi geliştiriyor. Bu ilke ile
beraber evrim bir "teori" olarak ku-
rulmuş oluyor. Doğal seçim yoluyla
evrim ilkesinin Darwin'e ait olmadı-
ğını, buradan hareketle Darwin, Wal-
lace'ın kendisinden ayrı olarak bu
tezi geliştirdiğini inkar etmemiş, hat-
ta verdiği konferanslarda onun adını
anarak tezini okumuştur. Gene de
şunu belirtelim; Darwin "doğal seçi-
lim yoluyla evrim ilkesini" Wallace'a
borçlu değildir. Sadece Wallace'ın,
Darwin'den daha önce bu ilkeyi "ele
aldığını" söyleyebiliriz. Bu iki bilim
insanının da Evrim Teorisi'ne ciddi
katkıları olduğunu vurgulamalıyız.

Türkiye'deki eğitim sisteminde, ev-
rim neredeyse hiçbir zaman tam an-
lamıyla işlenmedi. Bilinen nedeni,
evrimin dahi inançlarla; bu inançların
canlılara, insana dair iddialarıyla
bağdaşmamasıdır. Meseleye sadece
"insanın varoluşu" merkezinden bak-
ıldığında, evrimin eğitim konusu
olmaması problem olarak görülme-
yebilir. Oysa ne insanın varoluşunu
kavramak bakımından ne de bütün bi-
lim alanlarında ilerlemek bakımından
evrim inkâr edilebilir. Bazı değer-
lendirmelerde; insanın varlığını, "ev-
rimle" veya "yaratılışla" açıklamak
bir tercih sorunu olarak yorumlanı-
yor. Bunun bilime yönelmek, bilimsel
düşünmek, gerçekliği nesnel süreçte
aramak, kavramak sorunu olduğu ih-
mal ediliyor. Bu türden fikirler tama-
men reddedilmelidir.

Anti-bilimsel anlayışa karşı müca-
delenin bir sistem, doğallığında sınıf
mücadelesi içerdiği açıktır. Bilime
saldırımlar geleceğimize dair devrim-
ci olasılıklara saldırıyorlar. Evrim Te-
orisi, geleceğin devrimci ellerde ge-
lişmesi için özel bir gereksinim olup
böyle kavranıp savunulmalıdır.

15 ŞUBAT'TAN EFRİN'E

Abdullah Öcalan, bundan 19 yıl önce 15 Şubat 1999 yılında tutsak düştü. A. Öcalan Kürt ulusunun geleceğinin gasp edilmesine, boyunduruk altında tutularak milli zulüm ile inletilmesine, bayrak açmış bir ulusal kurtuluşçu, Kürt ulusal kurtuluş önderidir.

Öncelikle A. Öcalan'ın faşist Türk devleti marifetiyle değil, dünya karşı-devrim cephesinin işlettiği bir süreç ve saldırı sonucu tutsak edildiğini belirtelim. Suriye devletinin sıkıştırılması, Hafız Esad'ın A. Öcalan'dan Suriye'yi terk etmesini istemesi sonu esaretle bitecek sürecin ilk adımı oldu.

Öcalan 9 Ekim 1998'de Şam'dan Atina'ya geçti. Yunanistan devleti davet etmiş olmasına rağmen Yunanistan'da kalmasına izin verilmedi, Atina'yı terk etmesi istendi. Rusya, İtalya ve tekrar Yunanistan olmak üzere çeşitli denemelerde bulundu. Bu ülkelerin hukuku ve parlamentoları onay vermesine rağmen ABD'nin başını çektiği gerici dünyanın müdahalesiyle hiçbirinde kalamadı. 2 Şubat 1999'da Yunanistan devleti eliyle Kenya'ya geçip, Yunanistan Büyükelçiliği'nde kaldı. 15 Şubat 1999'da Hollanda'ya götürüleceği bahanesiyle bulunduğu mekandan çıkarıldı. Nairobi Havaalanı apronunda Yunanistan-Kenya istihbaratının da katkısıyla CIA ve MİT operasyonu ile tutsak alındı.

"15 ŞUBAT KOMPLOSU" NUN YERLEŞTİĞİ SİYASAL ÇERÇEVE

A. Öcalan, başta ABD emperyalizmi olmak üzere birçok devletin yer aldığı bir saldırı sonucu tutsak düşmüştür. Saldırının kazandığı bu uluslararası özelliğin III. Enternasyonal'in 2. Kongresi'nde Lenin'in yaptığı konuşma hatırlanırsa eğer, tesadüf olmayıp genel bir saflaşmanın yansıması olduğu anlaşılacaktır. Lenin konuşmasında dünyanın geri dönülmez bir biçimde ezen ve ezilen uluslar olarak ikiye ayrıldığını söylüyordu. Kapitalizmin en yüksek aşaması olan emperyalizm, kendi gelişim yasası sonucu bu ayrımı zorunlu kılıyordu. Proletaryanın devrim ve sosyalizm mücadelesi gibi, ezilen ulusların yükseldiği kurtuluş mücadelesi de "doğrudan ya da dolaylı" emperyalizme yönelen özelliğinden dolayı aynı cephede, dünya devrim cephesinde buluşuyordu. Lenin bu objektif durumdan hareket ederek "bütün ülkelerin

işçileri ve ezilen halkları birleşin" diyordu. Kürdistan coğrafyası emperyalistler eli ile dört parçaya bölünmüş ve her bir parça farklı siyasal, tarihsel ve ekonomik koşullar altında ulusal gelişim kaydetmiş ve dört parçada bu uluslaşma var olmuştur. Ezilen uluslar dünyasından yükselen ulusal kurtuluş savaşları 20. yüzyılın son çeyreğine kadar dünyayı kasıp kavurmuş, dünya karşı devrim cephesine esaslı darbeler indirmiştir. Bu mücadeleler sonucu birçok sömürge ezilen bağımlı ulus ayrı devletlerini kurarak kendi kaderlerini tayin etmişlerdir. Günümüzde ilhak altında olan, kendi kaderini tayin edemeyen daha az sayıda ulus kalmıştır ve her parçadaki Kürt ulusu bunlar arasındadır. **A. Öcalan'ın önderlik ettiği Kürt Ulusal Hareketi emperyalizme bağımlı, emperyalizme kan taşıyan bir ülkede ulusal kurtuluş ekseninde işbirlikçi sınıfı ve devleti hedefliyor. Öncelikle KUH'un dünya devrim cephesini güçlendiren bu niteliği nedeniyle A. Öcalan uluslararası saldırının dünya gericiliğinin hedefi olmuştur.** Burada KUH'un silahlı mücadele ile yol aldığına ve dağlara yaslanarak yürüdüğüne işaret etmemiz gerekiyor. Ortadoğu coğrafyasının emperyalistler için tekin olmayan özelliği güçlü, yaygın ve etkili bir hareket olan silahlı KUH gerçekliği ile çok daha tehdit edici, uyandırıcı ve uyarıcı olduğu için de bu hareket ve önderi A. Öcalan uluslararası saldırıya hedef olmuştur.

KENDİNİN ÖZGÜRLÜĞÜNÜ ULUSAL ÖZGÜRLÜKTE ARAMAK

A. Öcalan "önderlik" olarak KUH ile özdeş bir kimlik kazandığı andan itibaren fiziki varlığının bizzat kendisi bir savaş cephesi halini almıştır. Faşist TC devleti A. Öcalan'ın esir alınması ya da öldürülmesi için saldırılar örgütlemiş ve her başarısız saldırısı sonrası yenilerinin peşinden koşmuştur. Faşizmin bu ısrarı A. Öcalan'ı savaş dışı bırakma sureti ile kazanaçağı zaferi, savaşın bütününe yaymak KUH üzerinde bir zafere dönüştürmek içindi. Duran Kalkan aynı konu ile ilgili olarak: "Komponun asıl amacı A. Öcalan'ı imha, PKK'yi tasfiye etmek, Kürt soykırımını gerçekleştirmektir" diyor. Bugün A. Öcalan koyu bir tecridin içerisinde. Avukatları ile Temmuz 2011 tarihinden bu yana görüştürülmüyor. Yine ailesi ile infaz yasasının verdiği haklar temelinde bir görüşme geçmişten bugüne hiç olmamıştır, son süreçte ise tümüyle bu görüşler engellenmektedir. Millet-

vekillerinden oluşan siyasi heyet ile olan son görüşmesi 5 Nisan 2015'tir. A. Öcalan orijinal açıklamalarda görüyoruz ki, o kendi özel koşullarına değil siyasal sürece KUH'a ve KUH'un sorunlarına odaklıdır. Dışarıya dönük çağrısında şöyle diyordu: "Sen önce halkını, toplumunu özgürleştir. Bunu yaptığında ben zaten özgürleşmiş olurum"

Türk hakim sınıfları, A. Öcalan'ı esir alarak KUH'u tasfiye etme PKK'yi teslim alma gibi hedeflerine ulaşamamıştır. KUH daha da örgütlü ve kurumsallaşmış, daha etkin ve yaygınlaşmıştır. A. Öcalan hareketin örgütsel, askeri sorunları yerine ideolojik-politik sorunlarına yoğunlaşmış bu alana müdahale ederek sürecin önünü açmaya çalışmıştır.

POLİTİK ÇİZGİ DEĞİŞİKLİĞİ

Kürt Ulusal Hareketi bugün dünya devrim cephesinin bir parçası, devrim ocağını körükleyen bir güç olma özelliğini koruyor. Bununla birlikte "paradigma-sal" değişim olarak belirtilen KUH'u ulusal devrimci çizgiden, ulusal reformist çizgiye taşıyan bir değişimi de yaşamıştır. Bu değişimin adımları 90'lı yıllarda atılmış fakat esas olarak İmralı koşullarında biçimlenmiş, sistemli hale gelmiştir. Ulusal sorunun çözümünde özgürce ayrılma hakkı "UKKTH"dir. A. Öcalan özgürce ayrılma hakkını reddederek günümüzde bu ilkenin yanlış ve geçersiz, doğru çözüm yolunun ise özerklik olduğunu içinden, anayasal sınırlar içerisinde mücadele ve zorlamalarla devletin demokratikleşeceğini söylemiş, savunmuştur.

KUH, A. Öcalan'ın ideolojik-politik önderliği altında devrimci çizgiden reformcu çizgiye geçerken, ezilen ulusun haklı ve meşru temsilcisi olarak ulusal demokratik hareket özelliğini korumuş, her türlü saldırıya rağmen bu niteliğine ısrarla bağlı kalmıştır. KUH'un yaşadığı politik dönüşümde iç ve dış koşulların rolü büyüktür. KUH, 90'lı yıllardan itibaren zirve noktasına doğru çıkan neo-liberal yeni dünya düzeni içerisinde yani "dünya gericiliğinin baharı" diyeceğimiz dönem içerisinde o paradigmasal değişimi yaşamıştır. Bu özgün dünya koşulları ile birlikte KUH'da ki değişimin esas nedeni sınıfsal niteliğidir. KUH küçük burjuvazi ve ulusal burjuvazinin özlem ve beklentilerine sahip ola-

rak Marksizm-Leninizm'i savunmuş ve yorumlamıştır. Değişen dünya koşulları KUH gibi ara sınıf önderliğine ve bu sınıfın gelecek tahayyülüne sahip yapılara daha hızlı nüfuz etmiş ve sol omuzdaki tüfeğin sağ omuzda alınması biçiminde politik bir rota değişimine götürmüştür.

RADİKAL DEMOKRASİ RADİKAL REFORMİZM

KUH'un da yürüdüğü bu yeni yol, yeni rota burjuva demokrasinin kapsamını olabildiği kadar genişletmek anlamına gelen "radikal demokrasi"dir. Lenin'in eleştirisi oklarından nasibini almış bu kavram, günümüz biçimiyle anarşizmle desteklenip yenilenmiştir. A. Öcalan'ın başta Kürt ulusal sorunu olmak üzere tüm temel toplumsal sorunların verili yapı içerisinde anayasal değişimlerle çözüleceği; bu demokratik dönüşüm ve değişimler eşliğinde demokratik cumhuriyete doğru gidileceği savı radikal demokrasi anlayışı içerisinde geliştirilmiştir.

Siyasal bir program olarak radikal demokrasi başta işçi sınıfı olmak üzere, ezilen yığınların ekonomik kurtuluşunu değil ama bütün bir toplumun politik kurtuluşuyla ilişkilidir. Politik egemenlik ekonomik egemenliğin doğurduğu bir sonuçtur. Ekonomik kurtuluştan dışlanmış bir kurtuluş, gövdeden ayrılmış bir kafaya benzer. Türkiye gibi burjuva demokratik devrimin gerçekleşmediği, dolayısıyla ulusal, inançsal, siyasal temel sorunların en yakıcı biçimde çözüm beklediği, çözüm dayattığı faşizm ile yönetilen ülkelerde **Yeni Demokratik Devrim**'in demokratikleşme için yegane yol olmadığını düzen sınırları içerisinde kalarak, anayasal değişim-

ZAMANIN ADI: DİRENİŞ!

ler zorlanıp anayasal reformlarla da demokrasinin kazanılabileceğini savunan görüşler ve toplumsal hareketler mevcuttur. Bu teorik olarak olasılık dahilinde bir görüş olmasına rağmen modern toplumdaki sınıflar mücadelesi tarihi; toplumsal hareketin yasaları bu olasılığı pratik olarak dışlamış, imkansız saymıştır. Sınıfların mücade-

lesinin tarihi içerisinde savunulması, denenmesine rağmen yanlışlığı sayısız kez ispatlanmış bir anlayış, radikal demokrasi olarak elverişli dünya koşulları içerisinde yeniden pazarlanırken gerçeğe ve bilim dışılığına bir kez de ülkemizde tanık olduk.

2009 yılında başlayan ve kesintiler ile birlikte 2015 yılına dek devam eden çatışmasızlık süreci KUH cephesinde radikal demokrasi anlayışı doğrultusunda tanımlanıyor, içerik kazanıyor ve sürdürülüyordu. KUH'un girdiği siyasal doğrultuya yönelik komünistlerin eleştirileri ve uyarıları oldu. Bu eleştirilerde özetle Türkiye gerçekliğine dikkat çekiliyor, emperyalizme bağımlı, feodalizmin tasfiye edilmediği, devlet biçiminin faşizm olduğu bir ülkede demokratikleşmenin devrim ile geleceğini, devrimsiz bir demokratikleşme beklentisinin ütöpik yanılsamalardan ibaret olacağını altı çizildi. Türk devletinin "masayı" dağıtarak çatışmasızlık sürecini sonlandırması, vahşet saldırılarına yönelmesi ve diğer tüm saldırılar komünistlerin yaklaşımını doğruladı. **Kaskatı faşist bir devletin -ki bu gelip geçici bir durumdan değil, iktisadi ve sosyal yapının getirdiği bir sonuçtan kaynaklıydı- böyle bir devletin demokratikleşmesi; onun kırılması yani yıkılması demektir. Bunun tek yolu Yeni Demokratik Devrim'dir. Yaşa-**

nanları AKP ve Erdoğan kişiliği ile açıklamak yüzeysellikti büyük yanlışlıydı.

KUH'un "çatışmasızlık" gibi süreçler başlatması, barış görüşmelerine oturması kendi başına eleştirilecek, mahkum edilecek gelişmeler değildir. Burada belirleyici sorun söz konusu gelişmelerin hangi politikaya bağlı olarak gerçekleştiğidir. İçeriğini radikal demokrasinin belirlediği hamleler kısa vadede kazanımlar getirirse bile stratejik olarak kaybettiren "pahalıya mal olan" hamlelerdir. 19. yılında 15 Şubat günlerine geri döndüğümüzde A. Öcalan'ı başka alanlar değil de Avrupa'ya götüren nedenlerin aynı yanlış politikadan kaynaklandığı söyleyebiliriz. A. Öcalan ve KUH Avrupa'ya gidiş nedeni olarak 'barış sürecini başlatmak, doğrudan görüşmeler için Türk devleti üzerinde baskı oluşturmak' şeklinde ifade etmiştir. Bu doğrultuda Avrupa'nın tercih edilmesi bazı

diplomatik girişimlerin ve vaatlerin sonucu olmuştur. Sürecin Nairobi Havaalanı'nda A. Öcalan'ın tutsak alınması biçiminde sonuçlanması barış eksenli bütün vaatlerin uluslararası "komplo"nun bir parçası olarak kullanıldığını göstermektedir. A. Öcalan Avrupa yerine yüzünü gerillanın tuttuğu güvenli bölgelere çevirebilirdi. Ulusal devrimci çizgiye tabi kılacak biçimde barış politikaları geliştirebilir, faşist Türk devletini bunun için zorlayabilirdi. Abdullah Öcalan bu tercihi yapabileceğini, ancak bunun sonucu olarak çok kapsamlı ve büyük bir savaşın çıkacağı, kanlı bir sürecin başlayacağını söylemiş ve bu koşulları oluşturmak istemediği için diğer yolu tercih ettiğini belirtmiştir.

Kuşkusuz bu öngörü bir gerçeği işaret etmektedir. Emperyalist "komponun" büyüklüğü Kürt hareketini bir şekilde zayıf düşürmek üzerine kurulmuştu. Faşist diktatörlüğe böylesi büyük çaplı bir savaş izni çıkabilirdi. Ancak o dönemin koşulları içinde olgunlaşan ve biçimlenen bir siyasi çizginin önünde iki seçenek vardı. Öcalan bu iki seçenektan diplomasi yoluyla barışı inşa etmeyi tercih etmiştir. Sonucu ise "komplo" ile tutsak düşmek olmuştur. Burada özetle ele alsak da bu konular halen üzerinde tartışılması gereken, pratiğe ışık tutacak bir nitelik barındırmaktadır.

YENİLGİLERDEN ZAFERLER FİLİZLENDİRMEK

15 Şubat saldırısı dünya gericiliği tarafından A. Öcalan şahsında Kürt ulusuna karşı gerçekleştirilmiştir. A. Öcalan'dan ihanet, PKK'den teslimiyet beklenmiş, umut edilmiştir. Bu karşı-devrimci gericilik; ele geçirilmiş, boyun eğmiş önder ve örgüt aracılığıyla güç gösterisinde bulunacak, bu sayede bütün ezilenlere, onların savaşçı güçlerine teslimiyet mesajları gönderecekti. Kürt ulusunun fedakar, yiğit evlatları "**güneşimizi karar-tamazsınız**" dedi ve birçok ülkenin meydanlarını bedenleriyle tutuşturular. Faşizmin propagandalarına asla prim vermediler, inanmadılar. KUH kurşun geçitleri içerisinde büyük kayıplar vererek "sınır dışı" üslerine doğru bir daha geri dönmek üzere çekildi. Nitekim döndü de... 1 Haziran 2004'de daha yetkin, daha gelişmiş ve bilelenmiş bir gerilla gücü olarak Türkiye Kürdistanı'na Oramar, Dağlıca ve diğer baskınlarla "Merhaba" dediler. Ve sonraları tüm düşmanlarına "15 Şubat Komplosu"nun yenildiğini ilan ettiler. Düşman hedeflerine ulaşamamış, 15 Şubat ile başlayan süreci Kürt halkının A. Öcalan'ın ve KUH'un büyük direnişi sonucu zaferle taçlandıramamıştır. **Sınıflar mücadelesi ve onunla ilişkide her cephede KUH da 'yenilgi-zafer-tekrar yenilgi-zafere kadar savaş' sarmalı içerisinde devinir. 15 Şubat saldırısı ve A. Öcalan'ın tutsak düşmesi KUH açısından bir yenilgiydi. Fakat A. Öcalan ve KUH yenilgiye yenilmemiş, yenilgi koşullarında zaferi filizlendirebilmiştir.**

Bugün Rojava koşulları özgülünde aynı diyalektik süreç işliyor. Faşist Türk devletinin Suriye Kürdistanı özgülünde izlediği politikalar KUH'un büyük savaşı karşısında yenilgiye uğramıştır. TC'nin Cerablus işgalinden Efrin'e taşındığı saldırı hareketi yenilgi içerisinde zafer kazanmak içindir.

TC'nin Cerablus işgali gibi Efrin saldırısı da bölgedeki emperyalist ve işbirlikçi devletlerin ittifakı ve onayıyla gerçekleşti. İşgal saldırısının bu özelliği bizi "15 Şubat Komplosu"na götürüyor. 15 Şubat'ta Kürt ulusu A. Öcalan şahsında vuruluyor, ayağa kalkmış ve isyana durmuş varlığı A. Öcalan şahsında bir kez daha tutsak edilmek isteniyordu. Şimdi ise Efrin ile vuruluyor Kürt ulusu... Her iki saldırıda da Kürt ulusunun karşısında emperyalistlerin başını çektiği karşı devrim

cephesi var. ABD'den Rusya'dan, İran, TC ve BAAS rejiminden ÖSO, HTŞ vs. besleme güçlerden oluşmuş gerici grup demokratik Kürt ulusal hareketini yok edemeyeceklerini elbette biliyorlar. Asıl amaçları kolunu bacağını kırmak, güçsüz düşürmek, emperyalistlerin çözüm masalarına iterek demokratik karakterini geriletmek, Rojava'da inşa edilen demokratik yapıyı dağıtmaktır.

Efrin'e TC ve onun "arkasında" saf tutmuş ABD, Rusya vs. saldırdığı ve Efrin direnişi bu birleşik karşı devrimci güce dönük gerçekleştiği için tarihi bir öneme sahiptir. Efrin için yan yana gelen karşı devrimci güçler Efrin'deki direnişe çarptıkça, direnişin gücüyle yüzleştikçe kendi içinde çözülecek, kutsal ittifakları dağılacaktır.

Efrin'e karşı kurulan iç ittifaka da gözlerden kaçmamalıdır. AKP-MHP koalisyonu yanına tüm düzen partilerini almış bulunuyor. Fotokopi tarzı yayın yapan medya aynı tarz tartışan uzmanlar, akademisyenler bu iç ittifakın parçasıdır. Şüphe yok ki direniş bu bloğu da çözecek, dağıtacaktır.

Türkiye'nin son üç yılı yüzyıllık tarihi içerisinde yaşanmayanların yaşanmasıyla geçmiştir. Devrimci, komünist ve yurtsever güçlerden başlayarak en geniş muhalefete kadar bütün kesimleri hedefleyen bir saldırı yaşanıyor. Kelimenin tam anlamıyla topyekûn saldırıdır bu. **Görevimiz en devrimci, en militan yanımızla direnmek, direnenlere omuzda olmaktır. Kılıçlardan kıvılcımların çıktığı zamanlardayız. Bütün detaylar silinmiş, gerçeğe yerine geçen bütün anlamlar tükenmiş, yalnız bir direniş kalmıştır geriye. Bu gerçeğin bilincine varması gerekenlerin başında komünistler gelmelidir. Kendi dönemseller görev ve sorumluluklarını andaki temel sorunla buluşturmak, yaratıcı pratikler geliştirmek biricik doğru politikadır.**

15 Şubat'tan Efrin'e bir şerit gibi uzanan direniş tarihinden öğrenmek, kendi tarihimizle buluşturup daha ileri bir bilinç yakalamak önceliğimiz olmalı. Şimdi Efrin direnişine el vermek ve yapacağımız her şeyi yapma zamanıdır. **Faşizmi geriletecek, halkın cesaretini büyütecek olan budur. Kürdistanı tarz ve ruhla Efrin için direnmeye, mücadeleye!**

Sessizlik ve Korku Perdesini Yırtan Direniş: Politeknik

“Burası Politeknik, mücadeleciler öğrencilerin radyosu, her yönden saldırıyorlar, tüm halkımızı sokaklara dökülmeye çağırıyoruz. Çok sayıda ölü ve yaralı var, halkımızı genel direnişe çağırıyoruz. Ekmek, Eğitim, Özgürlük...”

Tarih yaprakları 17 Kasım 1973’ü gösterdiğinde 24 saat yayın yapan “Özgür Savaşçı” programında bu sözlerle sesleniyordu Yunan halkına **Maria Damanaki...**

Bu radyo istasyonu öğrencilerin laboratuvarından kamulaştırdığı malzemelerle kurulmuştu.

1946-1949 yılları arasında Yunanistan İç Savaşı sonrası ülke siyasal ve ekonomik krizin pençesine girmiş sonrasında devam eden yıllarda defalarca seçimler yapılmasına rağmen siyasal kriz aşılanmamıştı. Kriz derinleştikçe kitlelerdeki öfke ve toplumsal öfkenin boyutu da paralelinde bir artış gösteriyordu. Konstantin Karamanlis ve General Pelagos’un “Milli Radikal Birlik” hükümetleri kurularak siyasal kriz aşılma çabasına da bu hükümetin de ömrü uzun soluklu olmadı.

1960’lı yılların başında sosyo-ekonomik kriz derinleşti, kitlelerdeki öfke katlanarak yeniden körüklendi. Egemenlere karşı büyüyen öfkeyi dizginleyen, kitleleri pasifize eden ve Yunan hakim sınıfları tarafından da desteklenen Yorgo Papandreu iktidara taşındı.

İç savaştan sonra 13 hükümet kurulmuş istenen “istikrar” sağlanamamıştı. Ülkenin içinde bulunduğu bu durumu fırsat bilen CIA destekli cuntacılar, “Prometheus Planı” adı verilen bir planı uygulamaya koydular. Prometheus Planı, aslında Yunanistan’ı olası bir “komünist” işgaline karşı koruması düşünülen “Gladio” tipi bir yapılanmaya aitti. NATO tarafından 1950’li yıllarda hazırlanmıştı. Albaylar, bu plan uyarınca önce darbe zemininin olgunlaşması için gereken çalışmaları yaptılar. 21 Nisan 1967’de genel seçimler öncesinde Yorgo Papandreu’nun seçimleri yeniden kazanması ihtimaline karşı ABD emperyalizminin güdümündeki **Albaylar Cuntası** darbe ile yönetime el koydu. Sonrasında yaşananlar

ise oldukça “bilindik” uygulamalardı. Faşist cunta rejimin karakterini ve içeriğini anti-komünist olarak belirledi. Demokratik haklar ve özgürlükler askıya alındı. Ülke çapında işkence merkezleri kuruldu, işçi sınıfının örgütleri dağıtıldı ve işçiler üzerinde terör estirildi. Yoğun bir milliyetçilik propagandası yapıldı. Radyolarda sabah akşam askeri marşlar çalmaya

olarak kaldırıldı.

Albaylar cuntasına karşı ilk kıvılcım **1973 Şubatı’nda** Atina Üniversitesi Hukuk öğrencilerinin Hukuk fakültesini işgal etmesiyle çakılmış oldu. İşgale karşı polisin saldırısı oldukça şiddetli olmuştu. Bu işgal gelecekteki olan büyük isyan dalgasının ve direnişin sancısıydı. 14 Kasım 1974’de

dırı başladı. Tanklar üniversitenin duvarlarını yıkarak içeri girdi. Cunta bu sefer de 36 öğrenciyi katletti. Direniş boyunca devam eden eylemlerde ve çatışmalarda onlarca insan hayatını kaybederken yüzlercesi yaralandı. Cuntanın saldırıları devam ederken radyodan yayın yapmaya devam eden öğrenciler; halkı sokağa çağırıyor; “Ekmek, Eğitim, Özgürlük” şiarını yineleyerek Yunan işçi sınıfına genel grev çağrısı yapıyorlardı.

Direnişin sonunda onlarca insan hayatını kaybetmiş, yüzlerce insan yaralanmıştı. Ama direnişin yarattığı toplumsal karşı koyuş dalgası iyice köşeye sıkışan faşist Cuntanın sonunu getirmişti.

Politeknik direnişi faşizme karşı mücadelede önemli bir tarihsel deneyim olarak dünya halklarının hanesinde yerini almıştır. Yunanistan’da Cuntanın darbeden sonra uygulamalarına “bilindik” demistik. Bugün ülkemiz özgüllüğünde faşizmin içine girdiği kriz derinleşmesiyle;

başladı. Devrimciler, aydınlar, öğrenciler tutuklandı, hapishanelerde işkence gördüler. Öyle ki komünizmi çağırıyor diye bilindik çoğu ezgi ve müzik dahi yasaklanmıştı.

Yunanistan’da bu gelişmeler yaşanırken 68 gençlik hareketinin ve Büyük Proleter Kültür Devrimi’nin (BPKD) sarsıcı dalgaları tüm dünyaya yayılmıştı. Faşizm korkuyordu; bu “sınırsız” saldırganlığı ve darbeden sonra ana yönelimini anti-komünizm olarak belirlemesi yaşadığı korkunun bir ürünüydü.

Politeknik gençliğinin direnişi ve talepleri Yunan halkının zulüm ve baskılar karşısındaki “Eşitlik ve Özgürlük” taleplerinin dışavurumuydu. O yüzdendir ki işgal sonrası yapılan ilk çağrıda kitleler akın akın kampüsleri doldurmuş ve direnişe katılmıştır.

Dalgaları ülkemize de vuran 68 gençlik hareketlerinin en canlı, dinamik ve muhalif kesimlerini, üniversite öğrencileri ve aydınlar oluşturuyordu. Tüm baskı ve tutuklamalara rağmen Yunan halkının kabaran öfkesini yüzeye taşırmada onlar öncü bir rol almada bir adım bile geri durmuyorlardı.

1970’lerin başına gelindiğinde Albaylar Cuntası kabaran toplumsal öfke karşısında geri adım atmak zorunda kaldı. Siyasi tutsaklar serbest bırakıldı, sansür ve yasaklar kısmî

Politeknik Üniversitesi öğrencileri okulu işgal etti. **“Ekmek, Eğitim, Özgürlük”** direnişin ana şiarı haline gelmişti. Yanı sıra öğrenciler; “Kahrolsun Cunta, ABD Dışarı, Bugün Faşizm Gidecek” sloganlarını haykırıyorlardı.

Üniversiteyi işgal eden Politeknik öğrencileri sürecin daha örgütlü sevkini sağlamak adına hızlıca bir komite kuruldu. Komite, ilk kitleler ile birlikte direnişin ilk gününü anlatan bildirimler dağıttı. Direnişi başlatan üniversiteli

Kürt ulusuna, emekçilere, aydın ve muhalif tüm kesimlere dönük boyutlu bir saldırı başlatılmıştır. 15 Temmuz bir darbe girişimi olarak tanımlansa da sonuçlarına baktığımızda Albaylar Cuntası’nın gerçekleştirdiği darbeden farksız değildir. Türkiye’de 15 Temmuz sonrası süreçte akademisyenlere, aydınlara, siyasilere, gazetecilere, çeşitli inanç kesimlerinin temsilcilerine dönük tutuklama ve gözaltı saldırıları; radyo, televizyon ve basın kuruluşlarının kapatılması; OHAL perdesi ile tüm toplum üzerinde estirilen devlet terörü ile Politeknik Direnişi öncesi Yunanistan’da ki mevcut koşullar benzer muhtevadadır.

Politeknik gençliğinin direnişi ve talepleri Yunan halkının zulüm ve baskılar karşısındaki “Eşitlik ve Özgürlük” taleplerinin dışavurumuydu. O yüzdendir ki işgal sonrası yapılan ilk çağrıda kitleler akın akın kampüsleri doldurmuş ve direnişe katılmıştır. Politeknik Direnişi cuntanın sessizlik perdesini yırtan bir isyan çılgılığıydı. Bugün içinde bulunduğumuz sessizlik ve korku iklimine karşı kitlelerin öfkesi kabarıyor. Öyleyse gençlik olarak görevimiz bu öfkeyi kampüslere taşımak, geleceksizleştirme, yozlaştırılma ve “ehlileştirme” politikalarına karşı gençliğin dinamizmi ve isyanını örgütlü hale getirmektir.

gençlik, radyolarından Yunan işçi ve emekçileri sokağa çağırıyordu. Üniversite gençliğinin çağrısıyla birlikte Atina sokakları hızla doldu, işçiler, emekçiler ve kadınlar Askeri Cunta karşıtı olan tüm kesimler Politeknik direnişine dahil oldular.

Direniş ve isyan büyüüp yaygınlaştıkça Cunta azgınca saldırıyordu. 16 Kasım’da, Genelkurmay binasının önünde eylem yapan on binlerce insanın üzerine Cunta tanklarını sürdü ve onlarcasını katletti. 17 Kasım’da ise Politeknik Üniversitesi’ne ilk sal-

Erkeklerin İktidar Alanlarını Zorluyor muyuz?

Kendi halimizden memnun olmasak da “gücü” zorlamama durumu ortaya çıkıyor. Bunun nedeni en başta kendimizde değiştirme gücünü bulamayışımızdır. Kadın çalışmasının bizde, örgütümüzde belli kazanımları olsa da çoğu zaman ‘erk’in bize verdiği kısıntılarla yetiniyoruz. Henüz ciddi düzeyde bir “gücü” zorlama durumu yok. Çoğumuz bu sınırları belli bir süre zorlayıp “belli bir düzeye” geldikten sonra bununla yetiniyoruz. Daha fazla zorlamıyoruz. Çünkü her zorlama ayrı bir sorumluluk getiriyor. Yıllardır başkalarının yönlendirmesine alışan biz kadınlar kimi zaman çok fazla sorumluluk almak istemiyoruz. Zaten politika üreten, yönlendiren birileri vardır. “Ben pratik işlerde daha başarılıyım. Bu şekilde örgüte daha faydalı olabilirim” gibi anlamsız düşüncelerle bize verilenle yetiniyoruz. Ve aslında katabileceğimiz daha çok şey varken kendimizi yine dar dünyalara sıkıştırmış oluyoruz.

Toplumsal rollerle doğduğumuz andan itibaren öğretilen erkeklik ve kadınlık hallerimiz, yaşamımızın her döneminde bize yön verir. Erkekler ve kadınlar; yapacakları işlerden, giyecekleri giysilerden, sevdikleri renklerden, okudukları kitaplardan, izledikleri filmlerden, beğeni ve ilgi alanlarından tutalım da sorunlara bakış açlarına, yorumlarına kadar hayatın birçok ayrıntısında ayrıştırılırlar. Ayrışma o kadar kanıksanır ki devrimci olduktan sonra bu ayrışmayı çok da sorgulamadan sürdürürüz!

“Çok da sorgulamadan” dememizin nedeni kısmi düzeyde, tekil sorgulamalar olabilir ancak sonuna kadar götüremeyiz. Bir şekilde sorunun “devrim sorunu” olduğu ve bu ayrıntılarla uğraşmanın şu andaki mücadelemizin önüne geçmemesi gerektiği vb. nedenler sıralandığında “esasa yoğunlaşılmalı” üzere var olan durum sürdürülür, kadın ve erkek devrimciler tarafından...

Böylece toplumda olduğu gibi örgütte de erkekler için iktidar alanları yaratılır. Ve bu ayrıcalığa sahip olanlar, iktidarlarının sorgulanmasını hiçbir zaman istemezler. Çünkü bu bir “düzey ve güç” meselesidir. Ve kadınlar da bu mücadelede yer alacaklarsa ancak kendi “düzeyleri ve güçleri” oranında yer alabilirler. “Kimse onların önünü kapatmıyor”, “Kadınlar da isteseler buralara, erkeklerin geldiği yerlere gelebilirler ama ne yazık ki yeterince istemiyorlar(!)” Çünkü “zayıflar”, “güçsüzler”, “duygusallar ve duygularına

göre hareket ediyorlar”, “kendilerine güvensizler”, “inisiyatifsizler”, vb. Bunun gibi daha yüzlerce belki de binlerce neden sayılabilir. Bu düzeyi yükseltme görevinin ise tamamen kadının kendisine bağlı olduğu söylenir.

Kadınların “güçsüz ve zayıf” olduğunu düşünenlere verilecek en basit, bir anlamda da en “klasik” cevap, kadının binlerce yıllık zincirlerini kırarak devrimci mücadele içinde yer alma gücünü göstermesidir. Bundan sonrası artık gücün açığa çıkarılmasıdır...

Kadınların “gücünü ve düzeyini” sorgulayacaklarsa eğer çıkış noktamız; onların “güçsüz ve zayıf” oldukları değil, bu gücü nasıl açığa çıkaracağımız olmalıdır. Öncelikle bu gücü açığa çıkarmak için; kadınların özne olabilmeleri, iradelerini, inisiyatiflerini, kendilerine güvenlerini kazanabilmeleri için örgütün neler yaptığı, nasıl bir eğitim sürecine girdiği önemlidir. Bu durum sorunun bir yanıyla diğer yanı ise kadınlar olarak bizlerin bu “gücü” nasıl açığa çıkarabileceğimizdir.

Gücümüzün açığa çıkarılması için öncelikle erkek ve kadın alanlarının nereler olduğunu ve bu alanların bizim gelişimimize nasıl etki ettiğini görmek gerekir. Toplumda ayrıştırılan kadın ve erkek alanları ve bu alanların örgütte aldığı biçim, kadınların neden erkeklere göre daha geride kaldıklarına verilecek cevaplardan birini oluşturması açısından çarpıcıdır.

ERKEKLERİN İKTİDAR ALANLARI NERELERDİR?

- Teori ve politika alanları erkeklerin iktidar alanlarıdır

Devrimci örgütlerde kadınların durumuna baktığımızda genelde karşımıza çıkan anlayış, “Teori erkeğin, pratik kadının işidir”. “Erkek, yönlendirir, kadın yapar” şeklindedir. Bu anlayış, toplumda erkek ve kadınlara öğretilen rollerin devrimci saflarda aldığı biçimlerdir. Kadınlar olarak bu alanlara pek giremeyiz (!) Girmek istediğimizde ise çok büyük uğraş vermemiz gerekir.

Örgütte belli bir düzeye gelip bu sınırları zorlayacak olsak, o zaman da “uğraşmamız” için “kadın sorunu” üzerine çalışmalar yapmamız, kendimizi bu konuda geliştirmemiz istenir.

Örgütümüzde ve daha birçok devrimci örgütte teorik birikimi yüksek, politik olarak gelişkin kadın sayısının yok denecek kadar az olması tesadüfle ve kadınların geriliği ile açıklanamaz. Bunun bir yanını kadınlar oluştururken diğer yanını örgütün yönlendirmemesi, alan açmaması oluşturmaktadır.

Örgüt içindeki görevlendirmelerde kadınlar “en iyi yaptıkları işlerde” yani toplumsal rollerine uygun olarak “örgütün mutfağı” dediğimiz emek yoğun işlerde görevlendirilir. Yani “kafa ve kol emeği” örgütte de “kadın ve erkek emeği” olarak bir ayrışıma girer.

- Yöneticilik, komutanlık gibi çeşitli düzeylerdeki sorumluluk alanları erkeklerin iktidar alanlarındandır

Devrimci örgütlerdeki yönetici mekanizmalara baktığımızda buraları çoğunlukla erkeklerin doldurduğunu çok rahatlıkla görürüz. Örgütümüzde de yöneticilik, komutanlık, siyasi komiserlik gibi sorumluluk alanlarında genelde erkekler vardır. Bu konuda son yıllarda belli adımlar atılsa da bir bütün olarak savaş tarihimize baktığımızda orduda komuta kademesinde yer alanlar erkekler olmuştur. Bu durum hele de savaş alanındaysa erkeklik çok daha fazla üretilir. Geçmiş deneyimlerimizi ve bugünümüzü erkek egemen ideolojinin etkileriyle incelediğimizde bunun yansımalarını çok daha net görebiliriz...

Hangi devrimci erkekle konuşursanız konuşun, erkekler kadınların yönetim kademelerinde yer almalarını, teorik ve politik olarak kendilerini geliştirmelerini 'sözde' savunurlar. Ama iş pratiğe geldiğinde inisiyatiflerini tanıma, boşa çıkarma, küçümseme vb. pratikler çokça tartıştığımız ve istisnasız sorumluluk alan bütün kadın yoldaşların yaşadıkları zorluklardır.

Bütün bunlardan çıkaracağımız sonuç; erkeklerin bin yıllardır kendilerine sunulan ayrıcalıklardan yani iktidarlarından kolay kolay vazgeçmeyecekleridir. Söz konusu devrimci erkekler olsa bile... Nasıl proletarya burjuvaziden iktidarı alabilmek için devrim yapmak zorundaysa biz kadınlar da öncelikle kendimizde devrim yapmalıyız... Bunun için kadınlar olarak erkeklerin iktidar alanları dediğimiz bu alanlarda yer almak için neler yaptığımızı bakmak gerekir.

ERKEKLERİN İKTİDAR ALANLARINI NE KADAR ZORLUYORUZ?

- Zorlamıyoruz...

Ailede, toplumda olduğu gibi örgütte de kadınlara belli bir çerçeve çiziliyor. Bu çerçevenin dışına çıkmak her zaman çok kolay olmuyor ve genelde de çıkamıyoruz. Kadına örgütte de belli kalıplar çiziliyor. Ve kalıplar bir süre sonra kadında da kanıksama getiriyor.

Bu sınırları zorlamaya yönelen kadınlar çoğunlukla kendini kabul ettirmenin yolunu "erkek gibi olmak"ta buluyor. Ve orada da ortaya çıkan sonuç kendi cinsine yabancılaşma oluyor. Diğer kadınlara erkek bakışıyla bakmaya başlayarak o da ezmeğe başlıyor...

- Verilenle yetiniyoruz...

Kendi halimizden memnun olmasak da "gücü" zorlamama durumu ortaya çıkıyor. Bunun nedeni en başta kendimizde değiştirme gücünü bulamayışımızdır. Kadın çalışmasının bizde, örgütümüzde belli kazanımları olsa da çoğu zaman 'erk'in bize verdiği kırıntılarla yetiniyoruz. Henüz ciddi

Kendi halimizden memnun olmasak da "gücü" zorlamama durumu ortaya çıkıyor. Bunun nedeni en başta kendimizde değiştirme gücünü bulamayışımızdır. Kadın çalışmasının bizde, örgütümüzde belli kazanımları olsa da çoğu zaman 'erk'in bize verdiği kırıntılarla yetiniyoruz.

düzye bir "gücü" zorlama durumu yok. Çoğumuz bu sınırları belli bir süre zorlayıp "belli bir düzye" geldikten sonra bununla yetiniyoruz. Daha fazla zorlamıyoruz. Çünkü her zorlama ayrı bir sorumluluk getiriyor. Yıllardır başkalarının yönlendirmesine alışan biz kadınlar kimi zaman çok fazla sorumluluk almak istemiyoruz. Zaten politika üreten, yönlendiren birileri vardır. "Ben pratik işlerde daha başarılıyım. Bu şekilde örgüte daha faydalı olabilirim" gibi anlamsız düşüncelerle bize verilenle yetiniyoruz. Ve aslında katabileceğimiz daha çok şey varken kendimizi yine dar dünya-

lara sıkıştırmış oluyoruz.

- İktidara, otoriteye tabi oluyoruz...

En çok yaşadığımız sorunlardan biri de otoriteye tabi oluşumuz. Tabi olma geleneksel kadınlık rollerimiz içerisinde en köklü olanlardan... Bunu belli boyutlarla devrimci saflara taşıyoruz. Ailede her şeyimizin başkaları

mek belli bir güç ve kendine güven gerektirir. Kendine güvensiz yetiştirilen biz kadınlar gücü genelde erkekte görürüz. Ve yanlışı gördüğümüz halde bir şeye müdahale etmekte çok zorlanıyoruz. Haklı olsak da ya kendimizi geri çekeriz ya da müdahaleyi başkasından bekleriz.

- Tartışmalarda esaslı belirleyen olmuyoruz...

Herhangi bir teorik tartışmada yada faaliyetimizi, pratiğimizi tartıştığımız toplantılarda yada ikili üçlü polemiklerde genelde belirleyici olmuyoruz. Kıyıda, köşede yardımcı pozisyonda kalıyoruz yada dinleyici oluyoruz. Kimi zaman da o ortamdan çıkmayı tercih ediyoruz...

- Kadınlar bekleyen, erkekler talep eden pozisyonlardır

Kadınlar genelde kendilerinin görülmesini bekler. Herhangi bir haksızlığa uğradığında yoldaşlarının bunu görüp düzeltmesini bekler. Herhangi bir şeyi yapabileceğini düşünse de kendine güvenip söyleyemez. Birilerinin onu görmesini bekler. Gerilla alanından somut bir örnek vermek gerekirse... Geçtiğimiz bir dönemde kadın ve erkek yoldaşlar birim komutanı olarak atanırlar. Birim komutanlarının belirlenmesi sürecinde yoldaşların önerileri alınır. Burada bir erkek yoldaş, kendini birim komutanlığına önerirken aynı düzeydeki bir kadın yoldaş ise kendini önermez. Bir anlamda örgütün görmesini bekler. Sonuçta da öyle de olur(!) Kadın yoldaş, örgütün değerlendirmesi sonucu birim komutanlığına atanır.

Bu birçok alanda böyle yaşanmaktadır. Kadın hak ettiğini düşünse de kendini bir göreve hele de bu bir üst düzeyde yöneticiliği getiriyorsa genelde kendini önermez, kaygıları öne çıkar, örgütün görmesini bekler. Oysa erkek yoldaş hak ettiğini düşündüğünde talep etmekten çekinmez. Bu durum partide de böyledir. Parti aday üyeliği için kaç kadın yoldaş kendini önermiştir? Burada da partinin görmesini beklenir...

Sonuç olarak bize çizilen kalıpların dışına çıkmıyoruz ya da çıkamıyoruz. Bunun nedeni, yıllarca bize öğretilen kadınlık rollerinden bağımsız değil elbette. Verilenle yetinme, daha fazlasını istememe durumu çok yoğun.

Oysa yaşamda birçok bedel ödeyerek savaşa katılan kadının örgütte de bu savaşımını sürdürmesi gerekir. Aksi, toplumda kendisine verilen "ev"ini belli boyutuyla örgüte taşımak olur.

tarafından belirleniyor olması, yaşamımız hakkında birilerinin söz sahibi olması, örgütte de kendimize güvenebileceğimiz, bağımlı olacağımız kişiler bulmaya yönlendiriyor bizi. Burada da onun sözü bizim için her şey oluyor. Tabi olma; sorgulamadan otorite, güç olarak gördüğümüz kişilerin dediklerini doğru olarak kabul etmedir. Doğallığında tabi olduğumuz bir iktidarı da zorlamayız.

- Müdahalede yetersiz kalıyoruz...

Müdahalesizlik, kadınların en sık aldığı eleştirilerdir. Müdahale edebil-

“Kanal İstanbul” Halkın Değil Sermayenin ve Savaş Politikasının Bir Projesidir!

sahipleri “çılgın proje”lerini de aradan çıkarma derdinde!

İSTANBUL’UN KONUT İHTİYACI MI ULUSLARARASI TİCARET Mİ?

Uzmanlar “çılgın proje”nin, Karadeniz-Sakarya-İzmit su yolunun, Karadeniz ile Marmara arasında taşımacılığın devamını sağlayarak Karadeniz’e dökülen Tuna, Dinyeper, Dinyester, Volga ve Don nehirlerinden gelen gemiler için, İstanbul Boğazı’nın yanında “kestirme” ikinci bir alternatif hat oluşturabileceğini değerlendiriyor. Sakarya Nehri’nin Karadeniz kıyısındaki Karasu’dan Adapazarı’na kadar 70-80 kilometrelik bölümünde taşımacılık için “oldukça müsait” bir altyapı bulunduğunu da belirten “uzmanlar”, 5-6 metre yüksekliğinde iki aktarma havuzu inşa edilerek gemilerin Adapazarı’na kadar kolayca getirilebileceği, buradan da Sapanca Gölü’nden ayrılacak bir su yolu ve Arifiye’den İzmit’e kadar yaklaşık 40 kilometre uzunluğunda bir kanal inşa edilerek denize ulaşacağını açıkladı. Uzmanların yaptığı değerlendirmede, deniz taşımacılığında ki ticaret ve daha fazla kar planının kaygısı öne çıkıyor!

Yaklaşık 960 milyon dolara mâl olacak su yolunun yılda 168 milyon dolar ekonomik fayda yaratabileceği ifade edilirken, çevrede yaratılacak tahribat ve talandan asla söz edilmiyor. Egemenlerin temsilcisi Erdoğan ise “çılgın proje” ile ilgili yaptığı her

konuşmasında, bu projenin “milli iradenin teminatı” olduğuna ve İstanbul’un konut sorununu çözeceğine dikkat çekiyor. Ayrıca bu projenin maliyetini “yap-ışlet-devret” yöntemi ile çözeceklerini de vurgularken, İstanbul’da herkesi ev sahibi edeceklerinin teminatını veriyorlar. Ancak bunun yanı sıra “çılgın projeye” yüz yıl kadar da bir ömür biçiyorlar. 2017’nin sonlarında 24 saat askıda kaldıktan sonra indirilen projenin Kanal İstanbul ÇED başvuru dosyasında aynen şu ifadeler yer alıyor:

“Mevcut durumda detay mühendislik çalışmaları devam eden yaklaşık 45 km uzunluğundaki Küçükçekmece Gölü - Sazlıdere Barajı - Terkos Doğusunu takip eden güzergâhın inşaat çalışmalarının beş yıl içerisinde tamamlanması ve gerekli bakımların yapılması kaydıyla 100 yıl İstanbul’a dolayısıyla Türkiye’ye hizmet etmesi öngörülmektedir.” Buradan doğru baktığımızda temel kaygılar bütün çıplaklığı ile gözler önünde durmaktadır. Fakat bununla da bitmiyor. Bu proje doğrudan egemenlerin savaş çığırtkanlığının ayak seslerini oluşturuyor.

MONTRÖ ANTLAŞMASI’NA GÖRE BU ÇILGINLIK DAHA DA BÜYÜYOR!

Erdoğan katıldığı TV programında yaptığı açıklama da şu cümleleri kurmuştu: “Bizim bağımsızlığımızın üzerine kimse gölge düşüremez. Kanal İstanbul, bizim bağımsızlığımızın, İstanbul’da yapacağımız bir düzenlemenin ürünüdür. Biz bunu yaparız. Sonra da uluslararası hukuk neyi gerektiriyorsa, zaten o hukuk içerisinde her şey çalışmasına devam eder. (05.06.2011)”

Ulaştırma, Denizcilik ve Haberleşme Bakanı Ahmet Arslan ise Kanal İstanbul projesinin güzergâhını açıklarken, “Montrö Boğazlar Sözleşmesi Kanal İstanbul ile değişecek mi?” sorusuna “İkisini ayrı tutmak lazım” cevabını verdi!

Montrö Anlaşması’nda yer alan sadece iki maddede ise şunlar yer almaktadır:

“*Karadeniz’de bulunmalarının amacı ne olursa olsun, kıyıda olmayan devletlerin savaş gemileri bu denizde yirmibir günden çok kalamayacaklardır.

*Saldırıya uğramış bir devlete ve Türkiye’yi bağlayan bir karşılıklı yardım antlaşması gereğince yapılan yardım durumları dışında savaşan herhangi bir devletin savaş gemilerinin Boğazlar’dan geçmesi yasak olacaktır.”

Bu sınırlamalar Ulaştırma, Denizcilik ve Haberleşme Bakanı Ahmet Arslan’ın da dediği gibi Kanal İstanbul projesini bağlamamaktadır! Karadeniz’de kıyısı bulunmayan devletlerin savaş gemileri, barış zamanında bu sınırlamalara bağlı olmaksızın Kanal İstanbul’dan geçerek Karadeniz’e girecekler ve istedikleri kadar da kalma şansına sahip olacaklar. ABD’nin Karadeniz’e açılmasına sigorta olan bu proje, iktidarın “ben yaptım, yaparım” politikalarında vücut aramaktadır. Türkiye’nin anda bulunduğu iç ve dış politikalarının vahameti ise bu arayışa cevap verme potansiyeline sahiptir.

“ÇILGIN PROJELER” ÇILGIN DİRENİŞLERE GEBEDİR...

Türkiye’de ve Türkiye Kürdistanı’nda her karış toprağı kendi çıkarları doğrultusunda kullanarak talan eden egemenler, hiç kuşkusuz bu projeyi de meşrulaştırmak için, türlü kılıflar bulma çabası içerisinde olacaklar. Ezmek ve yok etmek üzerine kodlanmış cephe de siyasi-ekonomik gidişat flu, önünü göremiyorlar ve en önemlisi de el yordamı ile ilerliyor.

Burada belirleyici olan, yaşam alanları hayatları ile beraber yok edilme-ye çalışılan, elleri nasır tutmuş biz emekçileriz. Karanlıkta savaş için aradıkları bu alternatif yolları direniş hattına çevirmek şiarımız olmak zordur...

Günümüzde sermaye sahiplerinin böbürlenerek piyasaya sürdüğü ve “çılgın proje” olarak adlandırdığı “Kanal İstanbul” projesi bir hayli “çılgın”(!) proje, Küçükçekmece-Sazlıdere-Durusu koridoru üzerinde olacak. Açıklanan güzergâhla birlikte Kanal İstanbul, Marmara Denizi’ne Küçükçekmece Gölü’nden açılacak ve Sazlıdere Baraj havzası boyunca devam ederek Sazlıbosna Köyü’nü geçecek, sonra Dursunköy’ün doğusuna ulaşp Baklalı Köyü’nü geçerek Terkos Gölü’nün doğusunda Karadeniz’le birleşecek.

Yaklaşık 150 metre genişliğinde, 45-50 kilometre uzunluğunda inşa edilecek kanal sonrasında İstanbul’u iki yarımada ve bir ada haline getirecek “çılgın proje”nin 90’lı yıllarda dillendirildiği, 27.04.2011 tarihinde Hürriyet’te çıkan bir haberde yer almıştı. Yine aynı haberde, 17 Ağustos 1999 yılında meydana gelen, kayıtlara göre on yedi bin insanın hayatını kaybettiği büyük Marmara Depremi’nin ardından bu “çılgın projeden” hiç bahsedilmediği yer alıyor.

Depremi ardından bu projeden bahsedilmemesinin sebebi elbette ki yapılacak projenin getireceği geri dönüşü olmayan felaketler değil, projenin tam da deprem bölgesinde olmasıdır(!) Ve yaralar çok taze iken doğacak tepkidir. Projenin ne denli çılgın olduğunu kendileri havuz medyalarında da belirtmekten imtina etmemektedirler.

Burjuva medya da boy boy reklamları yapılan, müteahhitlerin ve diğer sermaye sahiplerinin ağızlarının suyunu akıtan “çılgın proje”nin en ufak bir depremde yol açacağı tahribatları ve ölümleri tahmin etmek hiç zor olmasa gerek. Depremi ardından bu projeyi rafa kaldırmaları ve OHAL sürecinde apar topar gündeme almaları ise ayrı bir ironi içermektedir. OHAL sürecini, her talan ve nükleer santrallerde olduğu gibi fırsata çeviren sermaye

Kitle Çalışmalarımızın Başlıca Sorunları Üzerine

“Son günlerde, partinin kitle çalışmalarından sıkça söz edildiğini duyuyoruz. Herkes bu konu üzerine konuşuyor. Fakat soruna daha derinlemesine bakacak olursak, pek çok kişinin bu konuda, gerekli açıklıkta ve kesinlikte somut bir anlayışa sahip olmadığını görüyoruz...”

Kalinin 1942 yılında Moskova'daki partili işçilere bir söylevinde konuşmasına böyle başlıyordu. Farklı tarihsel ve ekonomik koşullar söz konusu olsa da bugün bu konudaki sorunumuza aynı tespitle giriş yapmak mümkün. Tartışılan konu kitle çalışmaları olduğunda, tüm komünist partilerde her dönem çeşitli sorunlarla karşılaşılması kaçınılmazdır. Özellikle de devrimci durumun zayıfladığı veya mücadelede yenilgiler yaşandığı dönemlerde bu daha da kaçınılmazdır. Bu nedenle bilinen tüm teori ve deneyimlere karşın çalışmalar bir kez daha yoğun bir eleştiriye tabi tutulur. Hatta tarihin özneleri yeniden keşfedilip tanımlanmaya çalışılır.

Kitle çalışmaları nihayetinde devrim, sosyalizm ve oradan sınıfsız topluma ulaşma mücadelemizin can damarıdır. Böyle olduğunda açıktır ki devrim diye bir sorunumuz olduğu müddetçe devrimin sorunları, bir başka deyişle de kitle çalışmalarında sorunlarımız olacaktır. Fakat bugün karşılaştığımız sorunun boyutu, bu genel bilgilerin ötesinde bir değerlendirmeyi zorunlu kılmaktadır. Çünkü söz konusu olan devrim yürüyüşümüzün kimi tekil engelleri değildir. Böyle olsa yolunda gitmeyen çalışmalar tespit edilir ve bunların düzeltilmesi yoluna gidilir. Ancak bugün bir veya birkaç değil hemen tüm çalışmalarımızda yolunda gitmeyen bir şeyler olduğu ortadadır.

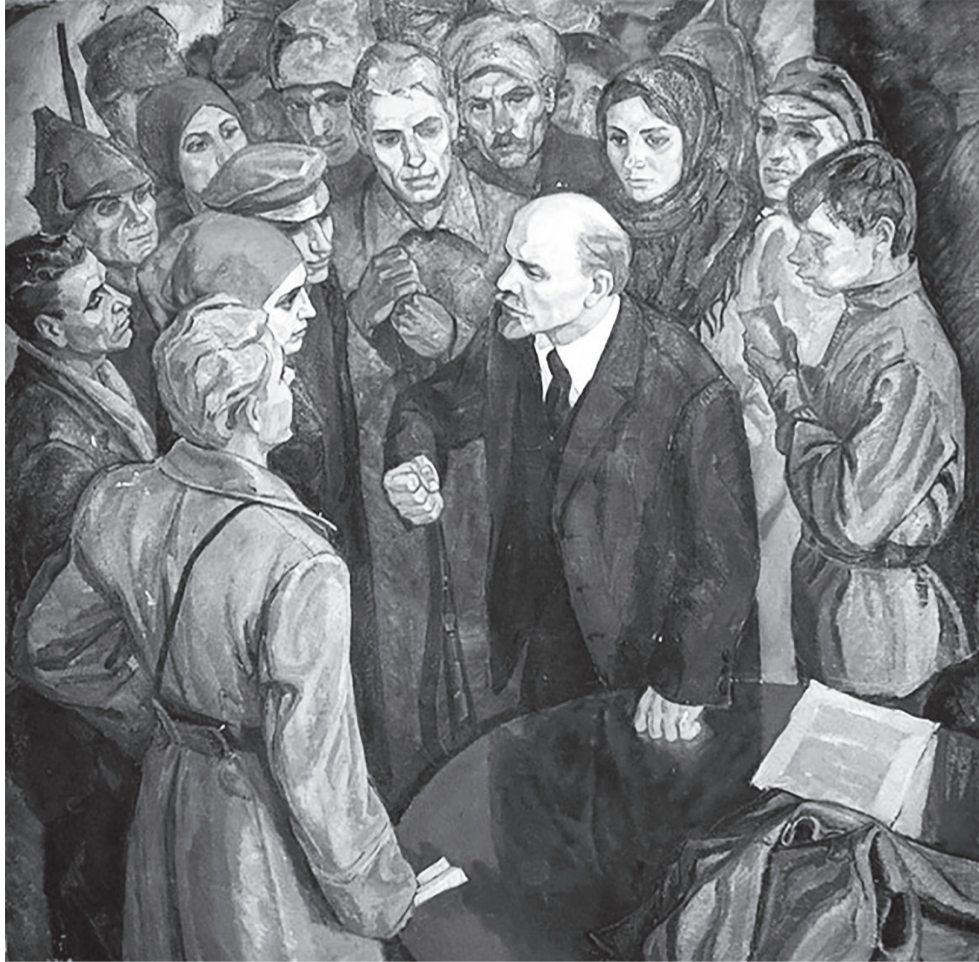
Bir şekilde çalışmalarımızı amacına ulaştırmaktan alıkoyan kapsamlı bir sorunumuz vardır. Belki bu haliyle de devrimler tarihi bakımından karşılaştığımız sorunun istisnai bir özelliği yoktur. Fakat açıktır ki Türkiye Devrimci Hareketi açısından ve daha da önemlisi MLM'ler açısından şu an bu sorun yaşamsal önemdedir ve ertelenemez bir aciliyet taşımaktadır. Dolayısıyla ne tarihsel örnekleri dışında, çözümsüz bir sorunla ne de küçümse- necek sıradan bir sorunla karşı karşı-

yayız. Bu konuda bilimsel öngörüler sağlayacak örnekler sınıf mücadelesi tarihinde fazlasıyla vardır. Fakat her tarihsel kesitte ve somut durumda meselenin kendi özgül çözümüne kavuşturulması gerekliliği açıktır.

Kitle çalışmasının gerçekte ne olduğu, bizim buna neden ve ne kadar ihtiyaç duyduğumuz, ortaya konan anlayışların somutta nasıl yaşam bul-

temelli bir sorundur.

Öncelikle kendimize “neden kitleler?” sorusunu sormamız gerekmektedir. Uzun uzadıya açıklamaya gerek yok. Ki tarihi yaratan kitlelerdir ve biz de tarihsel misyonumuzun bir gereği olarak kitleleri hedeflemekteyiz. Ancak amacımıza ulaşabilecek bir yolda mıyız ya da pratiklerimiz somutta buna hizmet ediyor mu, bu

duğu gibi sorular genel belirlemelerin ötesinde cevap arayan sorular haline gelmiştir. Gelişmelerin herkesi hemfikir yaptığı bir nokta vardır ki yaşamın somut rehberliği dışında genel belirlemelerin ve soyut tanımların bir hükmü kalmamıştır. Şu an bir oranda, aynı sorundan muzdarip olarak temel bazı şeyleri tekrarlamak zorunda kalacağız. Ancak bu temel bilgileri sorgulamak bakımından bunu gerekli gördüğümüzü belirtelim. Çünkü açık ki, tüm tekrarlara karşın devrimin kitlelerin eseri olacağı gerçeğinin kavranışında ciddi sorunlar vardır, bu

tartışmalı bir durumdur. Eğer kitlelerin gerisinde sürükleniyor ve kitle hareketinin sıçramalı niteliğine karşın ağır aksak adımlarla yol alıyorsak amacımıza ulaşamayacağımız açıktır.

Ya da tersinden, kitlelerden kopuk bir “aydınlar grubu” gibi, kendimizce ilerilerde yol alıyorsak da aynı durum geçerlidir. Birinde nesnel gerçeğin gerisinde kaldığımızı, diğerinde öznel gerçeklerin kısır döngüsüne sıkışıldığını söyleyebiliriz. Demek ki, “neden kitleler” sorusu, tüm basit görünümüne karşın gerçekte onlara nasıl bir misyon biçtiğimizle bağlantılı olarak

asıl cevabını bulmaktadır. Bu durumda pratiğimize bakarak rahatlıkla şunu söyleyebiliriz ki iyi niyetli söylemler dışında kitlelere, yani tarihin yapıcılara hak ettiği değeri vermiyoruz. Kitleler, söylem düzeyinde ya da çalışmalarımızın “insan kaynağı”, “lojistik” ihtiyaçları düzeyinde bir gerçeklik kazanmışsa, kitlelerin rolüne dair MLM bir bilinç de edinilememiş demektir.

Kitlelerden kastımızın ne olduğu da sorulması gereken sorulardan- dır. Kitleler, bir başka deyişle kalabalıklar... Hem uğruna mücadele verdiğimiz hem de kazanmaya çalıştığımız insanlar... Görüldüğü gibi ‘kitleler’, şu haliyle genel bir kavramdır. Bu genel kavramın özüne inilmesi, faaliyetin kapsamına göre kitlelerin tanımlanması gerekmektedir. Bizim için söz konusu olan, devrimden çıkarı olan halk kitleleridir. Ancak halk kitleleri de kendi içerisinde çeşitli sınıf ve tabakaları barındırmaktadır. Üretim ilişkileri etrafında şekillenen halk kitleleri ve onun kendi içerisindeki öncü, önder, temel ve yedek güçler bir devrim mücadelesinde analiz edilmesi gereken unsurlardır.

Objektif koşullara bağlı subjektif (öznel) gücün, yani Komünist Partisi'nin kendi teori ve programını hayata geçirebilmesi açısından da bu zorunludur. Buradan daha ileriye gittiğimizde Komünist Partisi (KP) için strateji, taktik, mücadele ve örgüt biçimleri bakımından farklı kapsamlarda birçok konunun ortaya çıktığını görürüz. İşte bu farklı kapsamlardaki konularda, en genelden en özel çalışmalara dek, bir KP'nin ‘kitleler’ tanımlaması değişik şekillerde somutlanabilir. Bu gereklidir de. Çünkü teorik tahliller söz konusu olduğunda tanımlayacağımız ‘kitleler’ ile belli bir alan çalışması ya da devrimin farklı dönemlerinde tanımlayacağımız ‘kitleler’ aynı olmayacaktır.

Genelden özele, basitten karmaşığa ve en önemlisi teoriden somut olana/

pratiğe varıldıkça, kitlelerden kastedilenin o özgülde ve gerçek hayatta ne olduğunun tanımlanması gerekecektir. Bu farklı kapsamlardaki kitle tanımları birbirini yadsımayacaktır ama ancak bu yapıldığında kitle çalışmalarını genel bir söylemin ötesinde somut bir şekilde tartışılabilir hale gelecektir. İşçi sınıfı, emekçi sınıflar ve ezilen kitleler gibi ifadelerden bir fabrika, semt veya yerel özgülünde kitlelere ve kitle çalışmalarının gerçekliğine varılacaktır. Bu sorun, her farklı zaman ve mekânda, devrimin öznelerinin tanımlanması ve harekete geçirilmesi pratiğinden de bağımsız değildir. Şu halde anlaşılacağı gibi tarihin bu özneleriyle olan ilişkilerimiz bizi belirleyen etmenler olacaktır.

KİTLELERE GÜVEN SORUNU NEDİR?

Devrim mücadelelerinin ivme kazandığı dönemlerde olduğu gibi, en geri dönemlerde de kitle çalışmaları farklı biçimlerde sürecektir. Ve her dönem, bu çalışmaları bulunduğu noktadan ileri sıçratabilecek dinamikler belirlenerek devam edecektir. Bu bazen durağan bir görüntü ve geri bir biçim arz etse de asıl olan doğru potansiyeller üzerinde yoğunlaşmak ve geleceğe hazırlık yapabilmek olacaktır. Çünkü durağanlık ve gerilik, KP'nin ideolojisi ve çalışma ruhunda değil, kitlelerin bilinç, deneyim ve örgüt gücünde bir zemine tekabül edecektir.

Bundan anlaşılıyor ki biçimler farklılaşsa da KP'nin kitle çalışmalarının özü aynı kalacak, ideolojik bir netlik ve kararlılık ile sürdürülebilir olacaktır. Tabii ki devrimin ilerleme ve gerilemelerinden kopuk, tekdüze veya şaşmaz bir ideolojik hat olamaz. İdeolojimiz sınıflı bir toplumun ürünü olarak o toplumdaki her değişimden de bir biçimde etkilenmektedir. Bu, kendimizi yenilemenin kaçınılmaz bir gereğidir. Fakat bundan öte, KP'nin birçok militanın bilinçinde çeşitli farklılaşmalar oluşabilecektir. Bir gerileme döneminde bunun ideolojik kırılma ve erozyonlar halini alacağı bilinmez değildir.

Bugün dönüp dolaşıp "kitlelere güvenmek"ten söz ediyoruz. İçinden geçtiğimiz toplumsal sürecin ve bunun içinde kendi örgütsel sürecimizin ağırlığı altında kitlelere güvensizliğin zemin bulduğunu tespit edebiliyoruz. Devrimin kitlelerin eseri olduğunu 'bilen' Marksist-Leninist-Maoistler açısından bu güvensizliğin açık bir tezahürünü bulmak zordur. Ancak bu, sorunun özünü değiştirmiyor. Kitlelerden kopuk, bazen ona rağmen bir pratiğe hapsolmuş durumdaysak ve pratiği artık kanıksamaya başlamışsak bir şekilde ideolojik erozyona uğramamız kaçınılmazdır.

Doğaldır ki bu da tarihin öznelerine,

kitlelere yönelik bir bilinç dejenerasyonunu, objektif olarak güvensizliği ortaya çıkarıyor. Bunlara rağmen eğer hala kitlelere güvenimizin sarsılmazlığından bahsediyorsak, bilinmelidir ki bu iyi niyetli bir temenni ya da idealist bir inançtan öteye geçemez. Bu niyet veya çabanın günümüzdeki yansımaları tarihe ve geleceğe atıfla kitle hareketlerine güvenin propagandasıdır. Bu propagandada genel anlamda bir yanlış görmek mümkün değil. Fakat eğer bugünün sorunlarına yeterli ilgi gösterilmeyerek bu propaganda yapılıyorsa, genel doğruların kendisinin, belli gerçeklerin üstünü örtmeye başladığını söyleyebiliriz.

Tarihin deneyimleriyle aydınlanmak, bilinç ve irademizi beslemek şu özgülde büyük önemdedir ve tabii ki yapılmalıdır. Yine gelecekte taşınan umut, devrimcilerin varlıklarının ayrılmaz bir parçasıdır ve anlamıdır. Ama bu bilinç, irade ve umudun, içinde bulunduğumuz kesitte somutlanması da gerekir. Bu olmadığında tarih ile gelecek arasındaki bir zincir kopmuş, ayaklarımızın altındaki zemin kaymış demektir. Geleceğe artık bugünün adımlarıyla yol olabileceğimizi, devrimin daha parlak dönemlerine ancak bugün öreceğimiz taşlarla varabileceğimizi unutmamalıyız.

O yüzden 'bugün' önemlidir. Hem tarihin diyalektiği hem de sınıflar mücadelesinin geldiği aşama bakımından önemlidir. Bu nedenle 'bugün' atlanarak yapılacak gelecek kurgularının bizi şu anda ve kaçınılmaz olarak kendiliğindenciliğe mahkûm edeceğini bilmeliyiz. Bu bir oranda gerçekliğimizdir de. Bu noktada sergilenen kendiliğindenciliğin sağ veya sol, kitlelerin gerisinde veya ilerisinde tezahürlerinin olmasının özde bir farkı yoktur.

TARİHSEL HAREKETİ VE BUGÜNÜN GÖREVLERİNİ SAPTAMALIYIZ

Tarih, kitle hareketlerinin muazzam kalkış ve inişlerine tanıktır. Marks'ın da belirttiği gibi tarihin yüzyıla bedel on yılları ve on yıllara bedel yüzyılları vardır. Bunu belirleyen tabii ki üretim ilişkilerinin belli bir gelişim düzeyine tekabül eden sınıf mücadeleleridir. Tarihteki çeşitli altüst oluşlara ve çağdaş devrimlere baktığımızda, kitlelerin dönüştürücü büyük kalkışlarının, çoğu kez ona önderlik iddiasıyla yola çıkanların iradesinden bağımsız olarak, hatta bazen ona rağmen gerçekleştiğini görürüz.

Önderlik iddiasındakilerin bilinç ve iradesi ancak nesnel koşullar üzerinde şekillenecek ve ona etkide bulunabilecektir. Bu, tarihsel bir hareketi yavaşlatabilecek veya hızlandırabilecektir. Fakat tartışmasız tarihsel hareketin dışına çıkamayacak veya

onu durduramayacaktır. Bu anlamda bilimsel olanın, öncelikle bu tarihsel hareketi keşfetmek ve ona ayak uydurmak olduğu açıktır. Konumuz özgülünde bu kitle hareketleridir ve ayak uydurmanın ötesinde, ona önderlik edebilmenin tek yolu kitle hareketlerinin yönünü doğru tespit edebilmektir.

Kitleler tanımımızda olduğu gibi en genel olarak ezilenlerin tarihsel bakımından olduğu gibi bulunulan zaman ve mekana göre toplumu oluşturan dinamikler ve tek tek alanlar bakımından da yapılmak zorundadır. Bir KP'nin faaliyet biçimlerini ve onun rotasını belirleyecek olanlar da bunlardır. Bu bilimsel yaklaşımı hâkim kılabilmişimizde 'atılım' ve 'yenilgilerimiz' kitlelere rağmen ya da onların dışında değil, tamamıyla onların tarihsel atılım ve yenilgilerine bağlı olarak gerçekleşecektir.

Buradan da anlaşılacağı gibi bazen bizim tüm çalışmalarımıza ve ısrarlı çabalarımıza rağmen devrim hareketi geçici durağanlıklar veya yenilgiler yaşayabilecektir. Teorik-programatik görüşlerimizi ve oradan hareketle strateji ve taktiklerimizi doğru kabul ettiğimizde açık ki durağanlık ve yenilgiler tamamıyla nesnel gerçeklerin belirleyiciliğinde ortaya çıkacaktır. Bu, bir oranda 'doğal' karşılanacak bir durumdur ve yeni duruma uygun olarak faaliyetlerin düzenlenmesinden başka bir çözümü pek yoktur.

İKTİDAR BİLİNCİNDE KIRILMA, KİTLELERİN ÇIKARLARINA YABANCILAŞMADIR

Kitle çalışmalarımızdaki sorunların nedenine eğildiğimizde görüyoruz ki iktidar olma bilincinde önemli bir zayıflama mevcuttur. MLM'leri de içine alan Türkiye Devrimci Hareketi'nin bugünkü temel bunalım noktalarından birisidir bu. Bu sorundan kaynaklı çeşitli sapmalar ve ideolojik hastalıklar baş gösteriyor. İktidar olma bilincindeki zayıflama ilk olarak yetinmeciliği, kendini idame ettirmek için yaşamayı beraberinde getiriyor. Böylece teorik olarak savunulan iddia ve düşüncelerden uzaklaşmış oluyor. Bu aynı zamanda kitle faaliyetlerinden uzaklaşmayı da beraberinde getiriyor. Devrimin kitlelerin eseri olduğunu söylerken dahi böyle bir uzaklaşmadan söz ediyorsak, açık ki belirlemelerimizin soyut kalması durumuyla karşı karşıyayızdır.

Doğru, belirlemelerin anlaşılmasıyla ve pratikte harekete yön verecek somut adımların atılmasıyla ölçülür. Komünistlik ve devrimcilik bir anlamda kitlelerin sorunlarını çözümlenme, onların düzenle çelişkilerini açığa çıkarma ve bu kapsamda bilinçlendirme ve örgütlenme faaliyetidir.

Böyle bir faaliyetten uzaklaşma devrimcilikte de bir yabancılaşmaya işaret ediyordur. Bahsettiğimiz kendini idameyle sınırlı yaşamın özünde de bu durumun kanıksanması vardır. Bir başka deyişle de iktidar iddiasından somutta vazgeçmiştir.

İktidar bilincindeki zayıflığı tartışırken elbette ki emperyalist-kapitalist sistemin ekonomik, siyasal, ideolojik ve kültürel saldırıları, yadsınamaz. Tüm bunlar ve devrimci hareket üzerindeki etkileri araştırılmalıdır. Bağlantılı olmakla birlikte, ülkemizdeki devrimci hareketin yaşadığı "yenilgi ve başarısızlıklar" da bu araştırmanın önemli bir parçası olmalıdır. Sonuçta komünist ve devrimcileri, üzerinde yükseldikleri topraklardan koparan somut nedenler açığa çıkarılmak zorundadır. Çünkü hiçbir yaşam ona can veren topraklardan koparıldıktan sonra uzun süre varlığını sürdüremez. Komünist ve devrimciler için de halk için de bu böyledir.

Kitlelerden kopulmuşsa bitkisel yaşama girilmiş demektir. Yaşam devam ediyor gibi görünse de bu aslında cihaza bağlı, geleceği belirsiz bir yaşamdır. Bu gerçeği komünist ve devrimciler elbette ki biliyorlar. Fakat egemen güçlerin temel noktalarda bize dönük dayatmaları çözümlenip ortaya yeterli bir irade konulmadığı için bitkisel yaşama mahkûmiyet sürmektedir. O zaman açık ki tüm bu dayatma ve saldırılara karşı en başta üzerinde yaşadığımız toprağa sıkıca bağlanmalıyız. Bu bağlanmanın yolu doğal olarak kitle faaliyetleri olacaktır. Ama tabii ki bu doğru ve sağlıklı biçimde tanımlanmak zorundadır.

Buraya kadar söylediklerimiz gerekli bazı başlıklara değinse de bugün artık asıl olarak başka şeyler söylemek gerekmektedir. Bugün iktidarlaşma bilincindeki kayıpları konuşmalıyız. Nasıl iktidarlaşacağımızı ve bunun ideoloji, politika ve örgütteki gereklerini konuşmalıyız. Bunu dar anlamda değil, kitleleri içeren, her adımda onu temele koyan bir anlayışla yapmalıyız. İktidar olabilmenin, geniş kitleleri temsil etmekle ilgili olduğunu biliyoruz. Bu anlamda onların sınıfsal çıkarları komünistlerin varlıklarının olduğu gibi çalışmalarının yönünü de belirleyen temel unsurdur. Bunun dışında bir yaşam ve amacın kitlelerden kopuk, dar örgüt ihtiyaçlarına dönüşeceği tartışmasızdır. O nedenle bitkisel bir yaşam tespit ediyor ve bundan çıkmak istiyorsak dar bünyeyi yaşatmayı, onun çıkarlarını savunmayı değil, kitlelerin çıkarlarını temele koyan bir yaşamı esas almalıyız.

CHP'yi "Solcu" Yapma Uğraşı ve Sol Şeritte Can Çekişen Kağrı!

Geçtiğimiz günlerde gerçekleşen CHP Kurultayı, öncesi ve sonrasında yaşanan tartışmalarla dikkat çekici oldu. Özellikle İlhan Cihaner ve Selin Sayek Böke'nin önderlik ettiği "Gelecek İçin Biz" ve "Sol Cesaret" hareketiyle CHP içindeki "solcu çıkışlar" ve "sol arayış" en dikkat çekici olanlardandı. Yine Genel Başkan adayı Muharrem İnce de bu "sol söylemlerle" birlikte; esas olarak Kemal Kılıçdaroğlu'nu hedef tahtasına oturarak, buradan CHP'nin mevcut yapısına dair "rahatsızlıkları" dillendirdi.

CHP İÇİNDE SOLCULUK ARAYIŞI VE "ALİŞİLMADIK" ARGÜMANLAR

Kurultay sürecine yaklaşılmasıyla birlikte CHP içinde İlhan Cihaner ve Selin Sayek Böke'nin kurultaya ilişkin yayınladığı manifestoda Erdoğan/AKP iktidarı hedef alınırken, buna karşı yapılacakların "net bir sol siyaset" olması gerektiği vurgusu dikkat çekiyor. Bu net sol siyasetin altı açılırken özellikle AKP faşizmi tanımı üzerinden meclisin dahi işlevsiz kaldığı vurgulanarak, "meclisi boykot etme", "meclisten çekilme" tarzı araçların kullanılması gerektiği dile getiriliyor. Yine bu konuda Cihaner ve Söke, bir röportajda "meclisin görünürdeki meşruiyetinin bile olmadığını" belirtiyor. CHP içinde de muhalif olan bu kanat, uzun dönemdir CHP'nin "pasif" tutumuna karşı tavır takınmak isteyen rahatsız kesimi de yedekleyerek CHP içinde güç olmaya çalışmakta. Kendilerinin de dile getirdiği gibi, özellikle dokunulmazlıklar ve referandum meselelerinde Kemal Kılıçdaroğlu ve CHP'nin pasif tavrı; yine kendilerinin söylemiyle "sol bir çıkış" ihtiyacı yaratıyor.

"SINIF TEMELLİ, EMEKTEN YANA"; KİTLE ÖĞÜTÜCÜ CHP!

CHP içindeki sol kanat, yine aynı manifestoda boyunu aşan -ters oranda bir itiraf niteliğinde olan- "sınıf temelli, emekten yana" vurgusunu yapıyor. "Ezilenlerin hayaleti dolaşıyor" belirlemesi ve "sınıf temelli" vurgusuyla klasik "CHP solculuğunu" dahi aşan kendi içindeki bu radikallik, CHP ve kendisi gibi diğer düzen partilerinin "hangi sınıfa hizmet ettiği" sorusunu da beraberinde getiriyor. Altını çizdiğimiz "itiraf" me-

selesi burada kendini açığa çıkarıyor. Faşist diktatörlüğün kurucu partisi, faşist Kemalist ideoloji temelinde başta Kürt ulusu ve Alevi inancından olmak üzere çeşitli ulus ve inançlardan halka yaptığı zulümlerin yanında, günümüzde dahi işçi-emekçinin

lerinin üstü kazındığında altında yetkin bir faşist parti çıkmaktadır.

Burada şöyle bir gerçekliği vurgulamak gerekiyor. Yıllardır geniş yığınlar, devrimci hareketin geriliğinden de kaynaklı olarak sistem içi partilere

ve mevcut CHP yapısı eleştirisi bu kaygıyla gelişmekte. Bununla birlikte CHP'yi "solcu" yapma uğraşı ise yıllardır o ya da bu şekliyle yapılan bir uğraş ancak "boş" ve eşyanın tabiatına uygun olmayan bir uğraş durumundadır. Bugün gerçekleşen bu çıkış CHP içindeki "sol arayış"ı yorulabileceği gibi; mevcut yönetimden rahatsız olan kitlelerin "arayış"ı olan alternatifini sahiplenme şeklinde de yorulabilir. Özellikle "Sol Cesaret" listesine alınan Zeki Kılıçaslan -kendisi minyatür Doğu Perinçek olur- gibilerini de gördükten sonra "söz konusu kitleleri kendi potamızda eritmekse gerisi teferruattır" sözü akla gelmiyor değil. Bu konuda çok uzağa gitmeye gerek yok; AKP'nin ikinci iktidar döneminde attığı adımlar bırakalım kitleleri, kendine "solcu, ilerici" diyen çevrelerce dahi alkışlanmış ve bu adımlar ilerici görülmüştü. Yine bu noktada CHP'yi solcu yapma uğraşını, bir otobanda en sol şeridi işgal etmiş bir kağrı arabasına benzetmek de pek gerçek dışı durmuyor.

SON SÖZ OLARAK;

CHP içerisinde özellikle Kemal Kılıçdaroğlu'nu hedef almakla birlikte şekillenen bu çıkışın, ezilen geniş halk yığınlarına çare olmayacağı dün olduğu gibi bugün de besbellidir. CHP içindeki sol çıkışlar bir arayışa, kimlik tanımını geniş kitlelerin demokratik tepki ve istemlerine göre şekillendirmeye tekabül etmektedir. Ancak bu çıkışların CHP'nin temsilcisi olduğu sınıfların çıkarlarına pek uygun düşmediği açıktır. Bu bağlamda "siyaseti" ve "söylemi" temsil edilen sınıflar ve emperyalizm bağlamından koparak bağımsız bir kurum gibi ele almak gibi gaffet durumları söz konusudur. CHP içindeki "sol" ve "demokratik" söylem geniş kitlelerin bu partiye dair tükettikleri umudu ve beklentiye canlı tutmanın bir yolu haline gelmiştir. Ancak aynı zamanda bu sol söylemleri dile getiren koşulların Halk kitlelerinin memnuniyetsizlik boyutu olduğu da es geçilmemelidir. Bu noktada proleter devrimci siyaset, kitlelerin düzen partilerinin arkasına takılmasına ve sürüklenmesine izin vermemelidir. **Kitlelerin yakıcı gücü, CHP gibi "solcu" bir partide sönmeyecek kadar büyüktür. Yeter ki o kıvılcımı tutuşturalım!**

karşısında olan, "emek"i gasp edenlerin iki dudağının arasından çıkanlarla icazet alan, kendilerinde olan belediyelerde işçinin emeğini çalan; hakkını arayan işçiye sendika yasağı koyan CHP içinden böylesi radikal sol söylemlerin çıkması itiraf niteliği taşıyor. Yeri gelmişken CHP'nin "sınıfsal niteliğini" de ortaya koyalım. **CHP; devlet aygıtına hakim olduğu andan itibaren emperyalizmle işbirliğine girişen komprador kapitalistlerin ve büyük toprak sahiplerinin temsilcisi olarak kimliğini tanımıştır. CHP faşist diktatörlüğün ruhu, felsefesi ve tek partisi olarak ciddi bir siyasal rol oynamış, daha sonrasında ise bu sınıfların bir kliğinin faşist temsilcisi olarak konumlanan bir siyasi parti olmuştur. 1960'larda sistemin yeniden biçimlenmesinde dönemin konjonktürü ve gelişmeleri doğrultusunda şekillenen siyasal saflaşma da kendisine "ortanın solu" kimliğini yakıştırmıştır. Ancak faşist diktatörlüğün "ortanın solunda" durarak devam ettirilmesinde başat rolünü hiç kaybetmemiş, devletin dümenine oturmak egemen klikler arasında mücadelede hedef kitlesini ilerici ve demokrat kesimler olarak belirleyen bir konumlanmış almıştır. Ancak gerek pratikleriyle, gerekse de siyasal çizgisi ve kurucu değerlere yönelik sadakatıyla bu "sol" söylem-**

yedeklenmiş durumdadır. Yine başka bir gerçeklik ise bu düzen partileri arasında kitleler için CHP "sol"u temsil etmekte. Yazımızın başında vurguladığımız "klasik CHP solculuğu" esprisi de buradan kaynaklanmakta. Peki bugün neden böylesi sol bir çıkış? Neden "net bir sol siyaset"?

SOL ŞERİDİ İŞGAL EDEN KAĞRI ARABASI

Uzun sayılacak bir dönemdir siyasi kriz yaşayan AKP hükümeti, bu krizi aşma yolunda esas bir gelişim kaydedememekte, fakat geliştirdiği manevralarla üstünlüğü de elden bırakmamaktadır. Yazı gündemimizi boğmamak adına kısa tutacağımız AKP'nin yaşadığı bu siyasi kriz etrafında düzen içi "muhalif" partiler de tutum almaktalar. MHP ve Devlet Bahçeli, AKP ve Erdoğan ile ortak hareket etme zemini ararken, "solcu" ya da "muhalefet" kimliğinden kaynaklı CHP ise görünürde -sistemin bekası sorununu saymazsak- AKP'ye muhalif ve alternatif olma çabasında. Zira devletin krizi ve AKP'nin bu krizi yönetme biçimi egemen sınıflar arasındaki çatışmanın hat safhaya ulaşmasına zemin sunan bir nesnellığe yol açmaktadır. Fakat başta taban olmak üzere CHP içindeki insanlar için dahi bu çabanın yetersiz olduğu aşikâr. CHP Kurultayı sürecindeki "sol cenah"ın Kemal Kılıçdaroğlu

ELN Dört Günlük Silahlı Halk Grevi İlan Etti

HABER MERKEZİ- Kolombiya, Ulusal Kurtuluş Ordusu (ELN) 10-13 Şubat tarihleri arasında tüm Kolombiya çapında silahlı halk grevi çağrısı yaptı.

ELN sözcülerinden Uriel, sosyal medya hesabından yaptığı paylaşım- la Kolombiya'da devam eden devlet terörizmini ve toplumsal harekete yönelik artan zulme karşı dört günlük silahlı halk grevi ilan etti.

ELN ile Kolombiya hükümeti arasındaki ateşkes görüşmeleri bir yıl önce başlamış, iki taraf Eylül 2017'de 100 günlük bir anlaşmaya varmışlardı. 29 Ocak 2017'de, Ekvador'un Quito

kentinde yeni bir ateşkes için bir araya gelen taraflar, Santos hükümetinin Barranqui'de yapılan saldırıyı bahane edip hükümet temsilcisini geri çağırmasıyla son bulmuştu.

ELN, çift taraflı ateşkes istiyor. ELN sosyal medya hesabından silahlı halk greviyle birlikte tüm kara, deniz ve nehir ulaşımının durdurulacağını bildirdi, yolcu ve sürücülerini uyararak oluşabilecek rahatsızlıklardan kaçınmak için seyahat etmemeye çağırdı.

ELN ayrıca hükümetin, Kolombiya'nın batı bölgelerinde yaşayan köylüleri korumak için hiç bir şey yapmadığını belirtiyor.

“Dün Başaramadılar Bugün de Başaramayacaklar; Selam Olsun Faşizme Karşı Direnenlere!”

HABER MERKEZİ- 16 Nisan 2015 tarihinde Alman-TC devleti işbirliği ile düzenlenen operasyonla tutuklanan devrimci-komünistlerin Efrin işgaline dair gazetemize gönderdikleri açıklamayı olduğu gibi yayımlıyoruz.

“Faşist diktatörlük elindeki tüm askeri olanaklar, ülke içerisinde oluşturduğu cihatçı, ırkçı blok, bu bloğun arkasında hizaya geçmiş beyinleri dinci gericilik ve Türk ırkçılığı ile dumura uğratılmış gerici kitle ve emperyalistlerin barbarların onay ve desteği ile Kürt ulusuna karşı tarihinin en boyutlu saldırılarından bir tanesini gerçekleştirmektedir. Faşist diktatörlüğün her düzeydeki temsilcilerinin “Türk devletinin beka meselesi” olarak gerekçelendirdikleri savaş ve işgal süreci Türk askerlerini resmi siyasi ve “egemenlik” sınırlarının dışına çıkmasıyla bir gerçeklik haline almıştır.

Tarihte önemli dönemeçler, kırılma noktaları ola gelmiştir. Geleceğin nasıl ve hangi biçimlerde şekilleneceğini belirlemişlerdir. Faşist diktatörlüğün Efrin özgülünde başlattığı işgal girişimi öylesi bir önem taşımaktadır. Ya faşist diktatörlük, Türkiye'deki faşizmin ideolojik, kültürel, siyasi ve kurumsal-yönetimsel kolonlarını tahkim edecek, daha üst düzeyde üretecek, faşizmi pekiştirecek ya da kendini var eden egemenliğini sağlayan tüm dayanak noktalarında geri dönülmez sarsılmalar yaşayacaktır. Irkçı-şoven faşist cephe bunun bilincindedir ve tam da bu yüzden tüm dünyanın gözleri önünde vahşice saldırmaktadır.

Efrin başta olmak üzere bölgede Kürt devrimciler ve bölgenin işgal karşıtı hareketleri, bölge halkı bu cihatçı-faşist saldırganlığa gereken yanıtı vermektedir, verecektir de. Önemli olan sıcak çatışma alanları dışında kalan anti-faşist, anti-emperyalist, ilerici, devrimci cephenin bu işgal ve saldırganlığa karşı göstereceği tepkiler ve tepkilerin niteliğidir.

Karşımızda tüm insani değerlerden kendisini soyutlamış, kendisinden olmayanlara her türlü vahşeti mübah gören, Libya'dan Irak'a, Lübnan'a ve Suriye'ye yaşanan tüm vahşet süreçlerinde aktif olarak yer almış cihadist çeteleri düne kadar her türlü desteği vermiş ve bugün de ÖSO adı altında toplamış ve işgal gücünün bir parçası haline getirmiş ve aktığı kanla, gerçekleştirdiği vahşetle kendisini var eden bir iktidar odağı vardır. Bu faşist iktidar odağının dolgu malzemesi olarak kullandığı yalnızca destekçisi değil aynı zamanda teşvik edicisi olan, çocukları kuran kurslarında tecavüze uğradığında dahi sesini çıkarmayan şort

giyene saldırmayı “Türk-müslüman” olmanın gereği olarak gören, insanların bodrumlarda yakılmasını sırf Kürt diye alkışlayan, 15 Temmuz 2016'da olduğu gibi “peygamber ocağı”nın neferleri askerleri linç etmeyi, boğazını keserek öldürmeyi, boğaz köprüsünden atmayı ve hatta bu askerlere tecavüz etmeyi hak olarak gören, dün bunları yaptığı askerlerin bugün postallarını yalayan, kendi çocuklarını haksız bir savaş için ölüme yollamaktan haz alan insanlık dışı bir dinle ağulanan ırkçı-gerici blok durmaktadır. Bu blok yenilmelidir.

Bu insanlık dışı karşı devrimci bloğu yenecek gücümüz ve potansiyelimiz mevcuttur. Bu potansiyel ve gücü Gezi İsyanı ve Kobanê Direnişi sürecinde somuta dönmüş haliyle gördük. Her ne kadar “Türk devletinin beka meselesi” gibi demagojik ve var olan egemen kliğe karşı olan bazı kesimleri de bu kliğin destekçisi haline getirme işlevi gören ya da en azından pasifleştiren bir argüman, karşı devrimci güçlerin ellerini güçlendiriyor gibi görünse de bu durum geçicidir.

Çünkü egemen yapı içindeki çelişkiler geleneksel olarak onları bir arada tutan Kürt düşmanlığı ile dahi üstü örtülemeyecek durumdadır. İşgalin ilerlemesi, çatışmaların daha da boyutlanması, asker ölümlerinin artması ile bu çelişkiler derinleşecek ve kendi içlerindeki çatışma şiddetlenecektir. Böylesi süreçlerde kendisini direnenlerden yana tanımlayanların üzerine büyük sorumluluklar düşmektedir. Faşizm ve her türden gericilik, ilerici kitlelerin sessizliğinden, karşı koymadaki atıllığından, harekete geçmek yerine oturduğu yerden “mırıldanması”ndan, dağınıklığından güç alır, kendisini yeniden üretir. Birleşebilecek tüm güçlerle birleşmek, ortak hareketi tüm alanlara yaymak, kesintisiz bir karşı koyuş süreci örgütlemek zorunludur. Tarihsel sorumluluğumuzdur. Tüm ilericiler, devrimciler işgal karşıtları can bedeli faşist kuşatmaya karşı direnenleri tüm güç ve olanakları ile destekledikleri kendilerine bu görkemli direnişin bir parçası haline getirdiklerinde faşizm kendi kanında boğulacaktır. Biz bunu yapabiliriz, yapmak zorundayız.

Selam Olsun Faşist Türk Devleti ve Cihadist Çetelerin İşgal Güçlerine Karşı Direnenlere!

Yaşasın Kürt Ulusunun Kendi Kaderini Tayin Hakkı!

Kahrolsun Emperyalizm, Faşizm ve Her Türden Gericilik!

Biz Kazanacağız!

Almanya Hapishanelerinde Bulunan Yeni Demokrasi Gazetesi Okurları

Hindistan'da Maoistler Kum Mafyası'nın Araçlarını Yaktı

HABER MERKEZİ- Hindistan Komünist Partisi (Maoist)'in Andhra Odisha Bölge Komitesi'ne bağlı yaklaşık 40 kişiden oluşan gerilla birliği yasadışı kum çıkarma işi yapan “Kum Mafyasına” ait 3 ayrı çalışma kampına baskın düzenledi. Baskınlarda 4 kamyon, bir traktör, iki adet kazıcı-yükleyici iş makinasını ateşe verdi.

Olay yerine bırakılan bildiriye; ‘Kum Mafyasının bölgede yaşayan halkı si-

lah zoruyla bölgeyi terk etmeye zorladığını, bölge halkının buna benzer başka projelerden dolayı da eyalette aynı baskılarla karşı karşıya kaldığını, bu eylemlerin halka baskı uygulayan güvenlik güçleri, paramiliter güçler ve mafyaya bir uyarı olduğunu” söylediler.

5 Şubat'ta Telengana-Dandakaranya Bölgesinde yapılacak olan “Faşist Baskılara Son!” halk grevi için de çağrı yaptılar.

Kanlı Pazar'dan Bugüne Mücadele Bayrağı Dalgalanıyor!

6. Filo'nun ülkemize gelişini protesto etmek için 16 Şubat 1969 Pazar günü devrimciler öncülüğünde bir yürüyüş düzenlendi. Bu yürüyüşe saldırıp insanları katlederek, gelişen anti-emperyalist mücadeleyi bastırmak, katliamla halka korku salmak, devrimci mücadeleyi ezmek ve tüm devrimci-demokrat kesimleri sindirmeyi amaçlıyordu sistem ve onun "din elden gidiyor" fetvasını yapan piyonları... Onlara "vatan, millet, Sakarya" diye çılgık atanlar da katılıyordu...

Devletin sadık cemaatlerinden, Nur cemaati liderlerinden Mehmet Şevki Eygi, 15 Şubat tarihinde Bugün gazetesinde, "cihada hazır olunuz" diye emrediyor ve devam ediyordu: "Büyük fırtına patlamak üzeredir. Müslümanlar ile kızıl kafirler arasında topyekun bir savaş kaçınılmaz hale gelmiştir... Müslüman kardeşim, sen bu savaşta bitaraf kalmazsın. Ben namazımı kılar, tesbihimi çekirim, etliye sütlüye karışmam deyip de zulüm edenlerden olma, gözünü aç bak... Onlar da taş, sopa, demir, molotof kokteyli mi var? Biz de aynı silahları kullanmaktan aciz değiliz... Cihat eden zelil olmaz.

Sağ kalırsa gazi olur. Canını veren şehitlik şerefini kazanır. (...) Ezanlar susturulmasın, Müslümanlar komünizmle çarpışan devlet kuvvetlerine yardımcı olsunlar."

14 Şubat'ta yapılan "Bayrağa Saygı"(!) mitingi, olacakları haber vermektedir. Bir yıl önce yine 6. Filo protestolarına set çekmek isteyen polisler tarafından katledilen Vedat Demircioğlu anısına devrimcilerin yaptığı anma gösterileri ilk bahanedir.

Komünizmle Mücadele Dernekleri Genel Başkanı İlhan Darendelioğlu, Kanlı Pazar öncesi Milli Türk Talebe Birliği binasına topladığı faşistlerine şunları söylemektedir: "(...) Pazar günü komünistler miting yapacak, biz bu mitingde savaşaacağız. Silahlı olan silahıyla, olmayan baltasıyla gelsin..."

16 Şubat 1969 Pazar günü geldiğinde miting alanında katliam senaryosuna uygun düzenlemeler yapıldı. 6. Filo'nun gelmesi nedeniyle toplu namaza kapatılan Dolmabahçe Camii, o gün toplu namaz için açılmıştır. Devrimciler ise 30 bin kişi ile Taksim'e doğru yürüyüşe geçti: "Meydandaki arabalardan dağıtılan silah ve diğer dövüş malzemesine polisin aldırmadığı ve bazı sivil polislerin bu dağıtımda görev aldıkları orada bulunan arkadaşlar tarafından bize anlatılabaktı."

"Bizim yürüyüş konvoyu oldukça uzundu. Yürüyüşün önü Taksim'deki Sular İdaresi'nin önünü dönerken, bombalar patladı. Bombaların çoğu Ayazağa'da meydana çıkan yerde patlamış ve yürüyüşün büyük çoğunluğunun Taksim'e çıkması önlenmişti. Ben de tam meydana çıkış noktasında idim. Patlayan bombalar arasında yukardan taş ve sopa yağıyordu. Fakat bu noktada kalabalığı geri püskürten taşlar ve bombalar olmadı. Kalkanlı toplum polisleri üstümüze saldırdı ve geri çekilmek zorunda kaldık.(...)" (Harun Karadeniz, Olaylı Yıllar ve Gençlik, syf: 200-201)

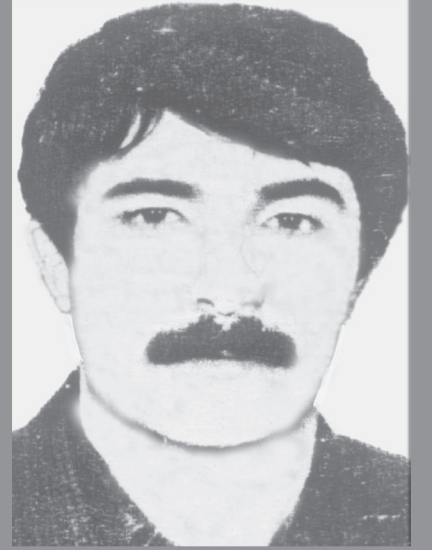
Polis 30 bin kişilik kitleyi ikiye bölmüş ve alana yalnızca 2-3 bin insanı bırakmıştı. Önceden alanın çevresine yerleştirilen gerici-faşistler de alanda

yalnız bırakılan 2-3 bin kişilik kitleye saldırdı. Elleri tutuşturulan silah, sopa, balta, çengelli demir ve bıçaklarla yaptıkları saldırıda yüzlerce insanı yaralarken, Duran Erdoğan ve Turgut Aytaç isimli iki devrimciyi de katlettiler... Endonezya'da yarım milyon komünistin bir haftada nasıl "temizlendiği" gerici yayın organlarında ballandıra ballandıra anlatılmış, kitlenin "düşmana" saldırması için psikolojik zemin çok önceden hazırlanmıştır.

Gericiler günlerdir boşuna yazılar yazıp "Endonezya'daki komünist kıyımını" övüp boşuna cihad çağrıları yapmamışlardı. Bütün soruların yanıtı 16 Şubat akşamı verilmişti. Her şey ortadaydı. Üstelik Genç Sinemacılar Grubu, Taksim alanındaki bütün olayları filme çekmişler ve TV'ye vermişlerdi. Ama filmin gösterimi dönemin başbakanı Süleyman Demirel tarafından engelleniyor, mecliste konuya ilişkin görüşmeler ise 20 dakikalık bir süreye sıkıştırılmaya çalışılıyordu. Dönemin Valisi Vefa Poyraz ise aradan otuz yıl sonra bile utanma duygusundan yoksundur: "Kanlı Pazar olayı İrticai bir hareket değil, sol bir hareketti. 171 sayılı kanuna göre

KAVGADA YİTİRDİKLERİMİZ

Dersim Mazgirt İbimahmut köyünde dünyaya gelen Niyazi Sezgin, Dersim Babaoğlu köyü Tülük mezrasında 24 Şubat 1988'de çıkan çatışmada şehit düştü.

sol yürüyor, bu yürüyüşe mani olmak isteniyor, idare de bunları önlemek istiyor. Ama Taksim'de ani bir halk hareketi, ani bir karşılaşma oluyor, iki kişi maalesef hayatını kaybediyor. Olay öncesi de Bugün Gazetesi'nde çıkan Mehmet Şevket Eygi Bey'in yazıları, toplu namazlar, filan... Namaz kıyıyorlar, ama bunlar kendi içlerinde maksatlı olabilir, camiye gidip insanları yargılayamazsınız."

"Komünistlerin kokusunu alma" iddiasıyla nam yapmış olan İçişleri Bakanı Faruk Sukan'a göre ise olay "tamamen komünistlerin tertibi"dir. "Tam bir ihtilal provasıydı o. Eğer tedbir almamış olsaydık, büyük hadiseler olacaktı." 16 Şubat 1969 bu ülkenin "resmi tarih"ini değil, insanların can pahasına yazdıkları onurlu ve direnişlerle dolu olan gerçek tarihlerini bilenler için unutulmayacak ve tarihe kanla yazılmış bir sayfadır. 68 gençliğinin kıvılcımı tutuşturduğu günden bugüne, aradan geçen 50 yıla rağmen bu ülkenin komünistleri ve devrimcileri Battallar'dan, Vedatlar'dan, Duranlar'dan ve Turgutlar'dan aldığı mücadele bayrağını yere düşürmemiştir ki o bayrak bugün de dalgalandırılmaya devam etmektedir.

Ajda Pekkan'dan Orhan Gencebay'a, Yavuz Bingöl'den Bülent Ersoy'a, Semih Kaplanoğlu'ndan Hülya Koçyiğit'e geniş bir yelpazede bir araya getirilen popüler sanatçıların ve ürettikleri sanatın "lider"e bağlılık söylemleriyle politik bir muhtevaya bürünerek hizmete amade hale getirildiği görülmektedir.

Yazının başlangıcı 24. sayfadadır*

bu noktada damıtılmış şu sözleri söylerken aslında bir mirasta bırakıyordu: *"İşte bu sebeple bu saatte duyuracağım değiştirilemez kararım, politik akıl karışıklığı düzenlediğim gibi Alman sanat hayatını da düzenlemek olacaktır. Kendi kendine anlaşılmasın 'Sanat eserleri', kendilerini etkileyecek salak veya cüretkar, ama anlamsız insanları bulmak için ancak bir kullanma kılavuzuna ihtiyaç duymaktadırlar. Bu sözde eserler şu andan itibaren Alman halkına ulaşacakları yolu bulamayacaklardır!"* bu sözler bir zihniyetin bir yaklaşımın sonucudur.

Bu yaklaşım faşist Kemal diktatörlüğün inşa edilme sürecinde de hayata geçmiştir. Okuma-yazmayı bir gece de sıfıra indiren, kılık kıyafet değişikliği ile yeni toplum arayışını sürdüren, akademik yaşamda entelektüel birikimi 1933'de acımasızca tırpanlayan zihniyet aynı şekilde "Modernlik" adı altında "Millet olma şuru" ile "milletin yeni sanat ve sanatçı profilini de" oluşturmuştur. Bu modern sanat eğitim kurumlarında, resmi kutlamalarda, devletin bürokratik katmanlarında zorunlu ve mecburi bir hal almıştır. Görsel sanatlardan, yazınsal sanatlara kadar her alan "millet olma şuruna" hizmet edecek şekilde ürünleri zorunlu ve mecbur kılmıştır. Böylece Hitlerin gelişmiş toplum yapısında gerçekleşen sanatsal üretimi zincirlediği ve "Almanlara" ulaşmasını tıkadığı koşullar; bizim ülkemizin sosyo-ekonomik yapısından kaynaklı "çağdaşlık" adı altında faşist kültürün ve sanat anlayışının topluma empoze edilip yaygınlaştırılmaya çalışıldığı bir yaklaşıma dönüşmüştür.

Bugün AKP faşist karakterine daha fazla din sosu katarak kendine uygun

bir kültür ve sanat anlayışı şekillendirirken, zihniyeti yine Hitler, Musollini ve Kemalist diktatörlüğün kurulduğu koşullardan beslenerek almaktadır. Hitler'in propagandadan sorumlu bakanı **Joseph Goebbels**, 1937'de bir radyo konuşmasında Almanya'nın dejenere sanatçıları "çöplük" olarak adlandırmıştı. AKP'de yeni kültürü yaratmak için onun bir parçası olan sanat ve sanatçı yaratma mücadelesinde, gerçekleşmiş ve var olan sanat ve sanatçıya tıpkı Goebbels gibi çöplük muamelesi yapmıştır. "İçine tükürülen heykeller", "Ne idüğü belirsiz sanat eserleri", "müstehtenlik ve toplumun yapısına uygun bulunmayan" ve hedef haline getirilen müzik, bale ve operaların yasaklanması, kamuya ait olan tiyatro kurumlarının sürekli çerçevesi çizilen ve alanı daraltılan sanat faaliyetleri...

Ancak faşist diktatörlüklerin eskiyi yıkmada pek zorluk çekmediği ancak yeniyi kurmada hiçte o kadar mahir olmadıklarını belirtmeliyiz. Hitler nasıl "çöplük" olarak tanımladığı sanat eserlerini bir araya getirerek sanat faaliyeti örgütlemeye mahkum olduysa ve o "çöplüklerin" kimi mimarlarını kendi politik kimliğiyle giydirecek istediği biçimde üretime zorladı ve bunu kabul etmeyenleri katledip, sürgüne mahkum kıldıysa, şimdi AKP de benzerini yapmaktadır. Kendi tedrisatında yetişmeyen, yetiştiremediği sanat ve sanatçılar yerine devşirme ve "içine tükürdüğü" "her

gün veryansın ettiği" "milletin ve ümmetin ahlaki değerlerine yabancı" sanatçıları devşirerek kendine hizmet eder hale getirmeye mahkum kalmıştır.

Saray'da düzenlenen sanatçı buluşmaları sanata ve sanatçıya gösterilen hürmetle sunulmaktadır. **Ajda Pekkan'dan Orhan Gencebay'a, Yavuz Bingöl'den Bülent Ersoy'a, Semih Kaplanoğlu'ndan Hülya Koçyiğit'e** geniş bir yelpazede bir araya

getirilen popüler sanatçıların ve ürettikleri sanatın "lider"e bağlılık söylemleriyle politik bir muhtevaya bürünerek hizmete amade hale getirildiği görülmektedir.

İtalyan şair **Gueppe Ungrati**'nin bir mektubunda Musollini'yi kast ederek

"Duçe'm onurlandırmak isteyen şirimi anlıyor" diye yazmasına karşı **Antonio Gramsci** durumu "zamanın semptomu" diye tanımladıktan sonra "yazınsal düzmece sofulukla hödük- lüğün doruk noktasıdır" diyerek tanımlıyordu. Tarihin akışı bu tutumun sadece "zamanın semptomu" olmadığını, faşizmin yarattığı kültürün ve politik zorunluluğun kaderini ve çıkarını buna bağlama ihtiyacı hissedilen kimi sanatçılarda bir hal tarzı olduğunu göstermiştir. Ancak kesinlikle düzmece söylemin sofuluğu ile hödük- lüğün hala doruk noktasıdır.

Bu saydığımız bütün sanatçılar düzenli olarak "Sayın Cumhurbaşkanına" övgüler dizmek, onun beğeni-

sini kazanmak, alkışını almak, onun her türlü baskıcı ve saldırgan faşist uygulamasını topluma benimsetmek üzerine bir konumlanış içindedirler. TV ekranlarında "reise" özel konser verip eğlendirenden, onu halk kahramanlarına benzeten demeçlere ve "özgürlüklerin yılmaz savaşçısı" olduğuna dair güzellemelere rastlamak mümkündür.

Her birinin ortak özelliği ise "reisin hücum ettiği" yaşam tarzlarını korumaları, gelir kapılarını genişletmeleri ve hiç kuşkusuz kararlı bir biçimde artık bir üretim kabızlığı içine girmeleridir. Bu "liderin" ve "reisin" sanatçılarıdır. Ancak Hitler nasıl sadece "politik akıl karışıklığını" sanatçı cehennamında düzenlemeyi başarabildi ve istediği kültürel-sanatsal şekillenışı yaratamadıysa, "Reis" de bu kesimin sadece "akıl karışıklığına" kendi çıkarına bir düzenlemenin ötesinde kazanım elde edememiştir.

Şimdi gerçek sanat ve sanatçılar ise faşizmin baskısı altında, dirençle ve inatla, zindanları ve zorunlu sürgünleri göze alarak, "oyunlarının" yasaklanmasını umursamadan sanatlarını üretmeye, halkın acılarına, çilesine, sorunlarına gözünü kapamadan; haksız savaşa, Kürt ulusunun katledilmesine kayıtsız kalmadan; toplumsal gerçekliğe en yakından temas ederek ve tanımlayarak hayal dünyalarını özgürlüğün ve ilerlemenin gerçekleştireceği koşulları tasavvur ederek ve resmederek hayata geçirmeye çalışıyor. Düzmece sofulukla oluşan hödük- lüğe meydan okuyor ve "zamanın semptomuna" karşı amansız mücadele yürütüyor.

Tarihin akışı bu tutumun sadece "zamanın semptomu" olmadığını, faşizmin yarattığı kültürün ve politik zorunluluğun kaderini ve çıkarını buna bağlama ihtiyacı hisseden kimi sanatçılarda bir hal tarzı olduğunu göstermiştir.

Yazının devamı 23. sayfadadır*

Sanat topluma en hızlı ve etkili ulaşan araçlardan biridir. Sanat, toplumun acılarını, sevinçlerini, çilelerini, ekonomik ve sosyal koşullarını; doğanın sunduğu her şeyi hayal gücüyle birleştirerek görsel biçimlere büründürüp gerçekleşmesidir. Bu anlamda sanat maddi dünyanın insanın soyutlama yeteneği ve hayal gücüyle süslenmesi, estetize edilerek sunulmasıdır. Sanatçı ise bunu en iyi ve en etkili şekilde, özel bir yetenekle sunulmasını sağlayanlara denir. Sanat ve sanatçı tanımı tarihin her aşamasında tartışılan bir mesele olmuştur. Ne için sanat, kim için sanat; kimin sanatçısı neye hizmet eden sanatçı... Ancak biz biliyoruz ki toplumsal gelişmenin ve ilerlemenin hem bir sonucudur sanat; hem de aynı zamanda üretimiyle bu toplumsal ilerlemeye ve gelişmeye itim katanıdır. Sınıfların ortaya çıkmasıyla birlikte insanın toplumsal gelişiminde ki ilerleme ve bu sınıflar mücadelesinin

oluşturduğu durum sanatında aynı zamanda bir sınıfsal karakter kazanmasını kaçınılmaz kılmıştır.

Sanatın ve kültürün var olan toplumsal ilişkiler içinde gerçekleşmesi tam

Ancak faşist sistemler ya da klikler kendi sanat ve sanatçısını bir kültür sorunu olarak ele alırken öncelikle çizgisine uyumlu olarak kendi politik çizgisine aykırı olan her şeye saldırır. Faşizm bu durumu yaratırken "tekçi" çizgisine uygun olarak farklı olanı akıl karışıklığı olarak sunar.

bir çelişkidir. Bir yandan onun sınırlı maddi üretim koşulları içine hapsedilme hali ile diğer yandan onu aşma ve ilerlemeye yönelik eğilimi. Maddi üretim koşulları içine hapsedilme iki biçimde gerçekleşmektedir: Birincisi; rıza yolu, oradan çıkar sağlayacak olanakların sunulması, ikincisi; zora dayalı yöntem.

Zora dayalı yöntem çağımızda özel-

likle faşizmle özdeştir. Faşizm emperyalizm çağında burjuvazinin en gerici en bağınaz kesimlerinin sistem krizini yönetmek için mahkum kaldığı bir devlet biçimidir. Bu devlet biçimi mutlak egemenlik, zorunlu olarak

baskıya dayalı bir yöntem ve ezilen sınıfların her türlü hak ve özgürlüklerinin ortadan kaldırıldığı bir sistemdir. Gelişmiş emperyalist ülkelerde ve kapitalist ülkelerde faşizm bir uğraktır. Ekonomik ve siyasi krizin geldiği boyuta göre ihtiyaç duyduğu bir diktatörlük biçimi... Siyasi ve ekonomik krizin sürekli olduğu emperyalizme bağımlı ülkelerde ise feodal üretim ve sınıflarla gerçekleşen bir ittifakla

süreğen olan bir biçimdir.

Faşist diktatörlükler toplumsal yapıda genelde zora dayalı ve itaati esas alan bir kültürle kapsamlı bir mühendislik ve değişimi gerçekleştirmeye çalışır.

Sanat cephesi ise onun bu kültürel değişimi gerçekleştirmesi için önemli bir araçtır. Geniş toplumsal kesimleri ulusal gururla adeta büyüleyip mide bulandırıcı bir şovenizm rüzgarıyla kendisine bir dolgu malzemesine çevirmeyi başarır. Bu ona yeni bir kültür yeni bir değerler silsilesi yaratma ve ona olabildiğince politik bir kimlik kazandırarak gerçekleştirmeyi benimser.

Ancak faşist sistemler ya da klikler kendi sanat ve sanatçısını bir kültür sorunu olarak ele alırken öncelikle çizgisine uyumlu olarak kendi politik çizgisine aykırı olan her şeye saldırır. Faşizm bu durumu yaratırken "tekçi" çizgisine uygun olarak farklı olanı akıl karışıklığı olarak sunar. **Hitler**